

ТАЄМНА БРЕХНЯ ВДОВИНОГО ЧОЛОВІКА

САТИРИЧНА
НОВЕЛА

БУКВОЯЖ

АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ №1 ЗА ВЕСІРЄЮ *NEW YORK TIMES*

ФРІДА
МАКФАДДЕН

ТАЄМНА БРЕХНЯ ВДОВИНОГО ЧОЛОВІКА

САТИРИЧНА НОВЕЛА

ФРІДА МАКФАДДЕН

Переклад здійснювався виключно для каналу

[Буквожж - 2025](#)

Будемо вдячні за відгук <3

Зміст

ПРОЛОГ.....	5
1.....	6
2.....	9
3.....	12
4.....	15
5.....	16
6.....	19
7.....	22
8.....	23
9.....	25
10.....	26
11.....	29
12.....	31
13.....	33
14.....	35
15.....	38
16.....	39
17.....	41
18.....	44
19.....	46
20.....	47
21.....	48
22.....	50
23.....	54
24.....	57
25.....	58
26.....	60
27.....	63
28.....	65
ЕПІЛОГ.....	68
ПОДЯКИ.....	70
ПІСЛЯМОВА.....	71
НЕВДАЛЕ ПОБАЧЕННЯ SOS!!!.....	72
ПРО АВТОРА.....	84

Для ритлриитритл; 'Лгт//////////внаа

(Вибачте, мій кіт занадто часто ходив по клавіатурі, що я нарешті вирішила дозволити йому написати присвяту)

ПРОЛОГ

Ви думаєте, що знаєте, хто вбивця.

Це ж очевидно, скажете ви. Ви знали це з першого розділу. З першого абзацу. З першого речення. З першої літери.

Але ви помиляєтеся. Немає нічого очевидного в особистості цього антагоніста. Я використовувала червону нитку за червоною ниткою, влітаючи фальшиві особистості та ненадійних оповідачів, а також сфабриковані докази. Щонайменше троє людей, яких ви вважали мертвими, насправді живі.

Не існує жодного способу, яким ви могли б дізнатися правду. Ви ніколи не зможете здогадатися, що вбивця насправді Стів.

Зачекайте. Ох, лайно.

Тьху. Ну, пролог все одно ніхто не читає.

Я переглядаю шампуні в аптеці, коли усвідомлюю, що за мною стежать.

Раніше за мною ніколи не стежили. З чого б це? Я ж не *шпигунка*. Але я одразу зрозуміла, що це саме те, що відбувається. Це як коли ви заходите в кімнату і інстинктивно знаєте, що всі тільки що говорили про вас. (Зі мною таке часто трапляється).

Ось так я дізналася, що за мною хтось стоїть і спостерігає, хоча раніше я ніколи не помічала чогось подібного. Хтось, хто бачив, як я зайшла до аптеки, і відстежував кожен мій крок.

Перш ніж я зрозуміла, що за мною стежать, я намагалася вирішити, який шампунь купити. Останні кілька тижнів були неймовірно важкими для мене, і дуже приємно повернутися до такої буденної діяльності, як шопінг. Це мій перший крок до повернення до нормального життя.

Мій звичний бренд виготовлений з олії чайного дерева, пахне м'ятою і має глибоко очищати та освіжати шкіру голови. Але щоразу, коли я купую шампунь, я починаю сумніватися в собі. Чи потрібен мені більш зволожуючий? Менш зволожуючий? Моє волосся жирне чи сухе? Як я прожила тридцять чотири роки життя, не знаючи цього базового факту про своє волосся?

Навіть коли за мною ніхто не спостерігає, це приголомшує.

Я беру пляшечку з шампунем, який називається «кокосове молоко». Він рекламується як такий, що містить кокосову олію та яєчний білок. Я розумію, чому мені може знадобитися яєчний білок у моєму раціоні, але чи потрібен він мені у волоссі? Я розглядаю пляшечку, вивчаючи шокуjące довгий список інгредієнтів, який включає багато пунктів, що складаються з більш ніж десяти складів, і жоден з них не має відношення до кокосу чи яєць.

А потім, посеред *додеценилсукцинату*, я кручу головою. П'ять секунд тому я відчула, що в мене втупилася пара очей. Я б поставила на це своє життя. А тепер я абсолютно самотня в проході з шампунями. Я дивлюся наліво і направо, але тут нікого немає. Ніхто не дивиться на мене.

Мабуть, мені це здається. Мабуть, моє життя дійшло до того, що я галюцинаційно бачу людей, які йдуть за мною.

Похід у магазин за шампунем не повинен бути стресовою справою. Я робила саме це, коли вперше зустріла Гранта. Я стояла у відділі шампунів, як і сьогодні, намагаючись зрозуміти, чи потрібно моєму волоссю більше або менше поверхнево-активних речовин, а Грант був за кілька футів від мене, розглядаючи мило на іншому боці проходу.

Я, звісно, помітила його. Важко було ігнорувати таку людину, як Грант Локвуд. Але найдивовижніше було те, що він теж помітив мене.

Він посміхнувся мені, показуючи ряд вражаюче ідеальних зубів, і сказав: «Чим би ви зараз не користувалися для укладання волосся, вам варто купити це знову, тому що воно ідеальне».

Не минуло й року, як ми одружилися.

Гадаю, можливо, саме ця ностальгія і привела мене сюди в першу чергу. А ще те, що моя пляшка з-під шампуню майже спорожніла. Я спробувала перевернути її догори дном і трясти щосили, але змогла вичавити з неї лише рідину розміром з десятицентову монету.

Я ставлю на полицю шампунь з кокосовою олією і беру свій перевірений засіб з олією чайного дерева. Перш за все, я людина звички. Крім того, я хочу заплатити за шампунь і забратися звідси до біса.

Я стискаю коричневу пляшку, коли йду в напрямку каси. І з кожним кроком я все ще не можу позбутися відчуття, що за мною спостерігають. Можливо, це все в моїй голові - галюцинація. Але я *відчуваю*, що там хтось є.

Я зупиняюся. Знову обертаюся.

Все ще нікого.

Ти втрачаєш контроль, Еліс. Тепер ти думаєш, що за тобою стежать. І що далі?

На півдорозі до каси я проходжу повз вітрину з сонцезахисними окулярами. В середині жовтня навряд чи погода для сонцезахисних окулярів, але я все одно зупиняюся біля них. Асортимент сонцезахисних окулярів лише трохи менше, ніж кількість шампунів. Я беру пару темних поляризованих окулярів. Гадки не маю, що це означає, але це, мабуть, важливо, бо на бирці написано великими друкованими літерами.

Я роблю рух, ніби збираюся одягнути окуляри, але замість цього вдивляюся в крихітне дзеркальце, призначене для примірки. Я чітко бачу своє полум'яно-руде волосся, хоча сьогодні воно виглядає млявим і неживим. Люди часто роблять компліменти моїм яскравим морсько-зеленим очам, але зараз вони припухлі, а обідки обведені рожевим кольором. Я виглядаю втомленою.

Але це не все, що я бачу. У дзеркалі я бачу чоловіка, який стоїть за моєю спиною. Спостерігає за мною. Він на кілька років старший за мене, приблизно за тридцять. У нього темно-русяве волосся, пряме, з золотистими відблисками на сонці. Точені риси обличчя. Квадратна щелепа. Рішучий погляд блакитних очей.

Я затамувала подих. Цей чоловік виглядає *точнісінько* як Грант.

Я дивлюся на нього у віддзеркаленні стільки, скільки наважуся, а потім повертаюся. Але, як і очікувалося, він зник, наче його ніколи й не було.

Я відштовхую хвилю нудоти. Схожість між цим чоловіком і Грантом була дивовижною. Звичайно, було важко добре розгледіти його в цьому уламку дзеркала, та й чоловік був щонайменше за двадцять футів від мене. Цілком можливо, що я просто уявила собі схожість зовнішності. Насправді, це найкраще пояснення.

Я повертаю поляризаційні окуляри на вітрину. Продовжую йти проходом, поки не досягаю каси і не стаю в чергу, яка набагато довша, ніж мала б бути о другій годині дня - переді мною кілька людей, і здається, що вони стоять тут вічність. Одна жінка розплачується чеком. Чеком? Справді? Хто платить чеком у цьому столітті? З таким же успіхом вона може торгувати золотими дрібничками.

І весь цей час у мене ззаду по шії мурашки поповзають. Я востаннє обертаюся, шукаючи чоловіка, схожого на Гранта. Я дивлюся повз стійку, де можна роздрукувати свої фотографії, а також повз прилавок з їжею і всіма засобами жіночої гігієни. Але там немає нікого, схожого на мого чоловіка.

Мені треба заспокоїтися. Те, що я побачила у дзеркалі вітрини з сонцезахисними окулярами, мабуть, було лише моєю уявою. Або оптичною

ілюзією. Але головне, що я повинна пам'ятати, це те, що це був *не Грант*. Це точно не був мій чоловік, який стояв посеред аптеки і спостерігав за мною, поки я вибирала шампунь і переглядала сонцезахисні окуляри. Це не міг бути він. Тому що мій чоловік вже два тижні як помер.

У мене найкрасивіший будинок.

Це старий дім, перші два поверхи якого повністю відремонтовані, хоча горище ще недоторкане. Грант володів ним багато років до того, як я переїхала, і мене завжди дивувало, чому він ніколи не намагався оновити верхній поверх будинку, але я не заглиблювалася в це питання. Будинок збудований з коричневої цегли з білим оздобленням і великим димарем, що велично здіймається з даху. У будинку п'ять спалень, які ми фантазували заповнити дітьми, прочитавши в журналі, що в цьому районі Лонг-Айленда одні з найкращих шкіл у штаті.

Зараз він здається порожнім.

Коли я заїжджаю на під'їзну дорогу і паркуюся біля нашого гаража на дві машини, на ганку стоїть жінка, одягнена в штани для йоги і толстовку з капюшоном, її каштанове волосся зібране в безладний пучок, а в руках вона тримає велику прямокутну тарілку. Це Поппі, моя сусідка і найближча подруга, і вона тримає, як я припускаю, запіканку.

Я не хочу ще одну запіканку. Однак, відколи помер Грант, здається, люди вирішили, що запіканки - це *все*, чого я хочу. Я отримувала їх більше, ніж квітів, незважаючи на те, що запіканки - це більше сімейна страва, а я тут одна. У моєму холодильнику лише одна прямокутна каструля відділяє мене від того, щоб перетворитися на суцільну масу локшини і вершкового грибного супу.

Я глушу двигун і виходжу з «Лексуса», стискаючи коричневий паперовий пакет з шампунем з олією чайного дерева. Поппі сьє, коли бачить мене, балансуючи з тарілкою в одній руці, щоб помахати мені рукою. На мить я сподіваюся, що тарілка впаде, розсипавши яечну локшину і броколі.

«Еліс!» - гукає вона. «Я принесла тобі вечерю!»

Я намагаюся посміхнутися, хоча підозрюю, що посмішка не торкається моїх очей і навіть носа. «Це дуже турботливо.»

«Просто постав це в духовку на тридцять хвилин при температурі 350», - щебече вона, хоча я добре знаю, як розігрівати запіканку, і дуже дякую.

Я відмикаю двері до будинку. На якусь частку секунди мене знову охоплює відчуття, що за мною хтось спостерігає. Поппі нетерпляче посміхається, чекаючи, поки я відчиню двері, але коли вона помічає мій вираз обличчя, її посмішка зникає.

«З тобою все гаразд, Еліс?» - запитує вона.

Люди продовжують запитувати мене про це. Як я можу бути в порядку? Мій чоловік помер. Йому не вистачило місяця до тридцяти восьми років, і він загинув у вогняній автокатастрофі. Як саме я можу бути в порядку?

Але я не можу цього сказати. Насправді вони запитують, чи не збираюся я раптом розчинитися в риданні, рвати на собі волосся кулаками, а потім вибігти на дах і кинутися з нього. Ось у чому власне питання.

«Зі мною все гаразд», - кажу я.

Мені нарешті вдається відчинити двері, і Поппі тягнеться за мною зі своєю запіканкою. «Ти голодна?» - запитує вона. «Я можу розігріти її для тебе зараз».

Не варто було б казати їй, що я ненавиджу запіканки всіма фібрами свого єства. Не після того, як вона приготувала мені п'ять таких.

«Ні, дякую.» Я відмикаю шафу для верхнього одягу біля вхідних дверей - одну з небагатьох шаф у будинку, в яку не можна заходити. Я дивлюся на світлодіодні лампи, вмонтовані в стелю шафи, і тихо лаюся собі під ніс. *Даремно.* «Я не дуже голодна».

«Тоді я зроблю тобі чаю», - каже Поппі.

Перш ніж я встигаю заперечити, що насправді не люблю чай (я знаходжу його ледь терпимим, якщо додати в нього трохи молока), Поппі вже на моїй кухні. Вона наповнює посудину теплою водою і ставить її на плиту, щоб закипіла. Вона шукає в шафці над раковиною, поки не знаходить коробку з трав'яним чаєм. Він, мабуть, належав Гранту.

Поки Поппі заварює чай, я заходжу до вітальні. У цій кімнаті мало що не нагадує мені про Гранта. Телевізор майже комічно великого розміру, адже він казав, що у нас є гроші і ми повинні себе розважати. Тут стоїть антикварний журнальний столик, яким він побачив, як я захоплююся в магазині, і наполіг на його купівлі, незважаючи на шалену ціну. Навіть італійський шкіряний диван досі має вм'ятину від того місця, де він завжди сидів.

Але найбільше спогадів у мене залишилося про нього в рамках, що стоять на каміні. Я переступаю через наш східний килим, щоб ближче роздивитися фотографії, які каталогізують наші стосунки від початку до кінця. На одній з них ми вдвох у вишуканому ресторані морепродуктів, святкуємо річницю нашого першого побачення. Наше весільне фото: я в білій мереживній сукні, з яскраво-малиновим волоссям, зібраним у французьку зачіску, маленькими косичками, що спадають по боках обличчя, і Грант, який виглядає надзвичайно гарно в смокінгу. Ще одне фото з нашого медового місяця в Канкуні, щасливі та засмагли на пляжі.

«Ти, мабуть, дуже за ним сумуєш».

Голос Поппі лунає з-за моєї спини, і я ледь не вистрибую зі шкіри. Я обертаюся і бачу, що вона простягає мені паруючу кружку чаю. Я беру його, щоб не бути неввічливою, і тепер мушу стояти тут, тримаючи в руках цей бридкий чай, вдаючи, що п'ю його.

Здавалося б, якщо Поппі - моя найближча подруга, вона має знати, що я не люблю пити чай. Насправді вона багато чого про мене не знає.

«Пий, поки гарячий», - каже вона мені.

Слухняно роблю ковток чаю. Не дивно, що він жахливий. Тому що це чай.

Поппі сідає поруч зі мною і ліниво бере книжку в м'якій обкладинці, що лежить на журнальному столику. Вона читає опис і гортає сторінки. «*Бойфренд...* Це щось хороше?»

«О, так, мені подобається. Але я на другій сторінці, і я майже впевнена, що вже знаю, який буде поворот». Я роблю ще один невпевнений ковток чаю. «Ти коли-небудь чула про авторку, Фріду МакФадден?»

«Ні.»

«Вона пише психологічні трилери. Такі, з короткими розділами і безліччю поворотів, які шокують, але водночас з'являються з нізвідки».

«Все ще ні.» Вона вагається. «О, зачекай. Це вона написала *«П'ятдесят відтінків сірого»?*»

«Ні.»

«Гаррі Поттера?»

«Ні.»

«Тоді ні, ніколи про неї не чула. Що ще вона написала?»

«Покоївку».

«Покоївка? Вона британка?» запитала Поппі.

«О, я не впевнена. Так, напевно.»

Поппі кидає книжку назад на стіл. Я вдаю вигляд, що роблю ще один ковток чаю, поки вона встає, щоб вивчити фотографії на каміні. Вона уважно розглядає їх одну за одною, на її губах з'являється хмура посмішка. «Ви були такі щасливі разом. Це, мабуть, так важко для тебе».

Ти навіть не уявляєш, Поппі, що я хочу їй сказати. Мені так важко, що я зустрічаюся з Грантом, коли купую шампунь.

«Так», - кажу я натомість.

«Іноді мені здається, що ми всі отримуємо певну кількість щастя, - розмірковує вона. «І ви з Грантом мали його так багато, поки були разом. Може, ви просто... використали його до кінця».

Чудова теорія, Поппі. Я змушую себе посміхнутися. «Я, безумовно, була благословенна.»

«І, можливо, тоді так не здавалося, - каже вона, - але в підсумку виявилось добре, що ти так і не завагітніла, хоча я знаю, що ви з Грантом дуже на це сподівалися».

Я на мить заплющую очі, думаючи про всі ті додаткові спальні нагорі. У Гранта з'явився блиск в очах, коли ми говорили про те, щоб перетворити одну з них на дитячу, але тоді щомісяця в мене починалися б місячні, і це було б невимовним розчаруванням.

Я притискаю долоню до живота.

«Я просто хочу, щоб ти знала, - каже Поппі, - що ти моя найкраща подруга, і що б тобі не було потрібно, я тут для тебе».

Але я не слухаю Поппі. Я дивлюся через її плече, на вікно, що виходить на бік нашого будинку, і на вузьку безлюдну стежку, яка пролягає між моїм будинком і будинком Поппі. Обидва будинки розділені парканом, який оточує всю мою власність.

На якусь частку секунди я можу заприсягтися, що з цього вікна на мене дивиться чиєсь обличчя.

Після того, як Поппі йде додому, я піднімаюся гвинтовими сходами, які скриплять і стогнуть з кожним кроком, поки не досягаю другого поверху.

Вище я ніколи не піднімаюся - жодного разу не наважувалася піднятися на горище, де є єдина кімната, яка замикається ззовні. Грант казав, що ця кімната використовується для зберігання речей, які належали його покійній дружині Реберті, яка жила тут до мене і загинула в трагічній аварії задовго до нашого знайомства. Я навіть не маю ключа.

Коли я пробираюся коридором, згори долинає якийсь звук. За час, що ми живемо в цьому будинку, я часто чула загадкові звуки - удари і стогони, а одного разу щось, що було дуже схоже на крик, але Грант наполягав, що це був вітер. Він пояснив, що це звичайні «домашні звуки», а я просто не розумію, бо ніколи раніше не жила в старому будинку.

Я зупиняюся, коли стеля здригається від ще одного удару зверху. Шум був дуже схожий на кроки. Там хтось є? Це можливо?

Ні, не може бути.

Я відганяю думки про таємничу кімнату на горищі, куди мені ніколи не дозволяли заходити, і продовжую йти до головної спальні. Незважаючи на те, що Гранта вже немає, я все ще сплю на правому боці ліжка. Здається, я не можу позбутися цієї звички навіть тепер, коли у мене є ціле двоспальне ліжко, на якому можна витягнутися. Щоночі після його смерті я по кілька разів прокидаюся, очікуючи побачити, що він міцно спить на матраці поруч зі мною. Але його сторона ліжка завжди порожня.

Ліжко досі пахне ним. Постільну білизну міняли двічі після його смерті, але запах його все одно залишається. Вся кімната пахне його сандаловим одеколоном.

Я б хотіла, щоб у моєму житті було щось, що відволікло б мене від смерті чоловіка. Я залишила роботу агента з нерухомості невдовзі після того, як ми з Грантом одружилися. Спочатку я не хотіла відмовлятися від неї. Але він мене вмовив.

«Моя робота - це моє життя», пам'ятаю, сказала я йому.

«Але тобі не потрібна робота», - наполягав він. «У мене більш ніж достатньо грошей, щоб піклуватися про нас обох протягом кількох життів. Моя робота полягає в тому, щоб зробити тебе щасливою, і якщо я все роблю правильно, тобі ніколи не доведеться працювати».

І коли він подивився мені в очі, я повірила, що він говорив правду. Він так старався зробити мене щасливою. Він казав, що йому подобається, як горять мої очі, коли він дарує мені подарунки, а він робив це дуже часто. Він любив мене балувати.

Про те, що я покинула роботу, я дуже шкодувала. Через деякий час всі дні стали здаватися мені однаковими. Мені було нудно. У житті було щось більше, ніж перегляд телевізора, походи по магазинах і зустрічі книжкового клубу. Але я намагалася бути ідеальною дружиною, сподіваючись догодити йому.

Посеред дня мені зателефонували. Це була поліція, яка повідомила мені про жахливу автомобільну аварію на автостраді Лонг-Айленд. Жертва була лише одна - мій чоловік, і їм потрібно було, щоб я впізнала його тіло. Я поїхала до моргу так швидко, як тільки могла, ледь не потрапивши в аварію. Незважаючи на те, наскільки він був понівечений, мені знадобилося п'ять секунд, щоб упізнати мого чоловіка. Я дуже добре знала це обличчя.

«Мені дуже шкода», - сказав мені поліцейський, коли я витирала єдину сльозу, що котилася по моїй щоці.

Мабуть, так само почувався Грант, коли Реберта загинула в тій жахливій аварії. Я намагаюся заблокувати пам'ять про той фатальний день, відкриваючи гардеробну шафу в спальні. Ліва половина заповнена робочими костюмами Гранта. Я проводжу пальцями по дорогій тканині одного з темних костюмів. Я ніколи не думала, що є велика різниця між дешевим і дорогим костюмом, але Грант навчив мене іншого. Він завжди любив виглядати якнайкраще.

А ось моя частина шафи праворуч. Грант наполіг на тому, щоб я позбулася всіх речей, які носила до того, як він з'явився в моєму житті, коли все, що я носила, було куплено на розпродажі зі знижкових стелажів. Він купував мені весь новий одяг з етикетками Givenchy, Prada і Gucci.

А в дальньому кінці ряду висіла сукня, яку я ніколи не забуду. Вона глузує з мене, безневинно звисаючи з вішака. Я проводжу пальцями по гладенькій тканині, моє серце калатає аж до самого горла.

Ні, я більше не буду думати про цю сукню. Той період у моєму житті офіційно закінчився.

Я вимикаю світло в шафі. Так само, як і внизу, в шафі в коридорі, світло над головою - світлодіодне. Грант ніколи не розумів, чому я наполягала на їх встановленні. Якби він знав причину, то ніколи б не погодився.

Я заплющую очі, згадуючи відображення обличчя Гранта в дзеркалі вітрини сонцезахисних окулярів. У той момент воно здавалося таким неймовірно реальним. Але тепер, коли я озирваюся назад, як це могло бути? Грант *мертвий*. Я впізнала його тіло в морзі. Я була присутня на його похороні, де вони опустили труну в землю і поховали його на глибині шести футів. Єдиний спосіб, яким я могла його бачити, це якби він був приви́дом, і я б дуже розлютилася, якби це сталося, тому що це був би дійсно супердешевий твіст.

Я, мабуть, вигадала це. Після всієї травми, яку я пережила, не дивно, що я уявляла, ніби бачу обличчя Гранта, навіть коли його там явно не було.

Трав'яний чай, який я змусила себе випити, хлюпає в моєму сечовому міхурі. Моя наступна зупинка - головна ванна кімната з підлогою з підігрівом і сидінням для унітазу. Підлога з підігрівом і сидіння для унітазу - це речі, про необхідність яких я навіть не здогадувалася, поки не отримала їх у своє життя. Якщо рай існує, я гарантую, що в кожній ванній кімнаті є сидіння для унітазу з підігрівом і тепла підлога. Хоча я не можу бути впевненою, що потраплю саме туди.

Туалет змиває автоматично, коли я встаю. Це досить особливий туалет - я не можу підкреслити це достатньо. Коли я мию руки в раковині, я помічаю якийсь предмет, що лежить у маленькому кошику для сміття біля унітазу, і мій живіт стискається.

Тиждень тому я витягла цю тест-смужку з обгортки. Я сиділа на підігрітому сидінні унітазу і спостерігала за появою двох синіх смужок, які назавжди змінили моє життя.

Я вагітна.

Наступного ранку я прокидаюся під дзижчання пилососа. Я завжди відчувала, що здатна сама прибирати, але Грант любив мене балувати, тому наполіг на тому, щоб найняти когось для цієї роботи. І мушу визнати, приємно мати людину, яка має підлогу, змінює простирадла на ліжках і має посуд.

Оскільки вони захочуть прибрати в головній спальні, я швидко приймаю душ, накидаю светр і дизайнерські джинси, а потім спускаюся вниз. Коли я піднімаюся на перший поверх, в ніздрі вривається запах яєчні та бекону. Я потрапляю до їдальні якраз вчасно, щоб побачити, як тарілку з моїм сніданком ставлять на величезний стіл з червоного дерева, достатньо великий, щоб вмістити дванадцять осіб.

«Добрий день, місіс Локвуд», - каже знайомий голос.

Я змушую себе посміхнутися, щоб привітатися з Віллі, нашим економом. «Привіт.»

«Я приготував вам повний сніданок», - каже Віллі з акцентом, який я ніколи не могла розпізнати. «Нічого надто вишуканого. Бекон, сосиски, яйця, чорний пудинг, печена квасоля, помідори, гриби, тости, підсмажений хліб...» Він робить паузу. «І, звичайно, чашка чаю».

«Дякую, Віллі», - кажу я. «Пахне дуже смачно.»

«Сподіваюся, вам сподобається, місіс Локвуд».

Я зустрічаюся поглядом з Віллі через обідній стіл. Віллі трохи за двадцять, з шокуючою копицею чорного волосся, і в ньому є щось неймовірно привабливе. Я не впевнена, що саме. Можливо, це його темні, темні очі або широкі, м'язисті плечі. Можливо, той факт, що він завжди прибирає в нашому домі без сорочки. Важко сказати, що саме, але Грант ніколи не довіряв йому повністю.

«Чи можу я ще щось зробити для вас, місіс Локвуд?» - запитує він мене. «Хоч що-небудь?»

«Ні, дякую.»

«Тоді я повернуся до роботи».

Віллі хапає пляшечку спрею з лимонним запахом і прямує до вітальні, щоб прибрати наш журнальний столик. Я вмощуюся перед тарілкою з їжею, щоб мати змогу бачити Віллі, коли він нахиляється, щоб прибрати зі столу.

За кілька тижнів до смерті Гранта він переконував мене звільнити Віллі і знайти нового хатнього робітника. «З ним щось не так», казав Грант.

Він довіряв би йому ще менше, якби знав правду про темне минуле нашого економа.

У продуктовому магазині в той день я виявила, що існує майже стільки ж різновидів вітамінів для вагітних, як і різновидів шампунів. Наприклад, чи куплю я той, що містить вісімнадцять різних вітамінів і мінералів, у тому числі фолієву кислоту і ДГК? Або купити той, в якому конкретно згадується холін? Не те, щоб я знала, що таке холін, але якщо вони згадують про нього, це важливо, чи не так? Або просто купити зі смаком малинового лимонаду, тому що я люблю малиновий лимонад?

Нарешті, я хапаю вітаміни, які рекламують *вдосконалену підтримку мозку*. Тому що, як би там не було, я хочу, щоб мозок моєї дитини мав хорошу підтримку.

Кидаючи пляшечку з вітамінами для вагітних у кошик для покупок, я притискаю долоню до живота, який все ще плаский, як дошка. Важко уявити, що там всередині росте справжня дитина. Я б не повірила, але тести на вагітність не брешуть. Так не повинно було статися, але найдивніше те, що тепер, коли це сталося, я люблю її понад усе на світі.

Я наробила помилок у своєму житті, але присягаюся, я все виправлю, крихітко.

Цього разу я вирішила отоваритись в продуктовому магазині, тому що аптека, очевидно, викликає у мене галюцинації про мого померлого чоловіка. На щастя, я в супермаркеті вже десять хвилин, і за цей час там не було жодного мертвого чоловіка.

Звісно, я не можу *просто* купити вітаміни для вагітних. Це все одно, що виставити на загальний огляд величезний прапор з написом «Я вагітна». Мені потрібно буферизувати свою покупку іншими товарами, щоб не привертати увагу до всієї причини, через яку я прийшла до продуктового магазину. Я кидаю до візка ще кілька речей, зокрема буханку хліба, трохи сиру, ще одну пляшку шампуню і - щоб *зовсім* збити з пантелику касира - упаковку максі-прокладок.

Я штовхаю візок до каси. На жаль, я прийшла до супермаркету в найгірший час, тому що в кожній черзі стоїть щонайменше чотири чи п'ять людей. Каса з десятьма товарами здається найбільш перспективною, тож я стаю в чергу за чоловіком, який не дотримується мого правила буфера і просто стискає в правій руці коробку з ребристими презервативами з дуже специфічною метою. Він постійно дивиться на годинник.

«Еліс! Еліс Локвуд! Це ти?»

Я проклинаю під ніс знайомий голос. Це Еліза Бредлі, яка раніше працювала секретаркою Гранта. Вона штовхає візок, на якому немає нічого, окрім банок з котячими консервами, і вдягнута в дуте пальто, занадто тепле для такої погоди, як зараз.

«Привіт», - бурмочу я, сподіваючись, що якщо не подивлюся на неї, вона зрозуміє, що я не в настрої для балачок.

Але Елізу не зупинити. Вона штовхає свій візок так близько до мого, що вони майже цілуються, і дивиться на мене. Її обличчя зморшкувате, а губи майже зникають у роті. «Моя люба, я не мала можливості поговорити з тобою на похороні. Мені дуже шкода».

З усіх людей, з якими я могла б зіткнутися сьогодні в супермаркеті, вона - остання, кого я хотіла б бачити. «Угу» - це все, що я змогла вимовити.

«Грант був такою чудовою людиною, - продовжує вона. «Він був чудовим босом. Він був таким уважним. І чарівним. І *молодим*. Який жах.»

«Угу.»

«Я казала Гранту, що його Мерседес небезпечний, - каже вона. «Американські машини найбезпечніші на ринку. Єдині, яким я довіряю, розумієш? Ось чому я їздила на Форді останні сорок років».

«Угу.»

«До речі, Еліс, - каже Еліза. «Ненавиджу бути такою людиною, але ти *ж* розумієш, що це список з десяти предметів, чи не більше, чи не так?»

«Перепрошую?»

«Ну...» Вона звинувачувально вказує на вміст мого візка. «Насправді у твоєму кошику *одинадцять* предметів. Я знаю, що це лише на один більше, але десять - це межа не просто так. Я маю на увазі, якщо ми збираємося дозволити одинадцять, то хіба ми говоримо, що дванадцять - це нормально? Як щодо тринадцяти? Де ми проведемо межу, Еліс?»

«Гаразд, я зрозуміла», - кажу я крізь зуби. «Я... я позбудуся однієї з речей.»

«Я з радістю допоможу тобі розібратися, поки ми чекаємо?» пропонує Еліза.

«Ні, це справді... Це не...»

Але Еліза вже тягнеться до мого візка, перебираючи мої потенційні покупки. «Я впевнена, що ми можемо позбутися одного з них. Тобі справді потрібно...» Вона бере коробку з візка. «Шампунь від вошей?»

Боже мій. Я *не* знала, що це шампунь від вошей! Хоча тепер, коли вона про це згадує, на пляшці є малюнок мертвої комахи. Я думала, що комаха просто означає, що шампунь повністю натуральний.

«Ой», - кажу я. «Ти абсолютно права. Мені не потрібен шампунь від вошей. Тож я просто поставлю його назад...»

Але Еліза мене не слухає. Вона переглядає інші товари в моєму візку, і тепер її пальці зупинилися на пляшечці з вітамінами для вагітних. Вона піднімає свої широкі очі з трохи затуманеними лінзами. «Еліс, ти...?»

«Боже мій!» Я хапаюся за груди, демонструючи фальшиве здивування. «Вітаміни для *вагітних*? Я думала, це звичайні жіночі полівітаміни! Яка дурна помилка! Треба було краще їх маркувати!»

«На етикетці великими рожевими літерами написано, що це вітаміни для вагітних», - зауважує вона.

Я намагаюся сміятися. «Я щойно бачила *вітаміни*».

«І тут написано для підтримки мозку дитини».

«Мені справді варто уважніше читати етикетки, чи не так?»

«І там є фотографія вагітної жінки!»

Я висмикую пляшечку з вітамінами для вагітних з рук Елізи, сподіваючись нарешті змусити її замовкнути. «Знаєш що? Піду покладу їх на місце. І шампунь від вошей. Можеш приглянути за моїм візком, будь ласка?»

«Так, я можу, - каже Еліза, - але я не зможу зайняти твоє місце в черзі, коли підійде твоя черга».

Звісно, не зможе. «Обіцяю, я буду через хвилину».

Я не знаю, що робити в цей момент. Вітаміни для вагітних були єдиною причиною, чому я взагалі прийшла до супермаркету. Я не хочу йти без них, але якщо я повернуся в чергу, щоб купити їх, Еліза дізнається про мій секрет. А ця жінка - велика пліткарка.

Тож я роблю те, що мушу зробити. Я кладу на місце дві упаковки, знаючи, що пізніше мені доведеться знову йти за вітамінами. Воно того варте, щоб моя маємниця не розносилася по всьому місту. Та й взагалі, я можу купити лише десять найменувань.

Я поспішаю назад до каси, щоб не втратити своє місце. Але коли я наближаюся, мій погляд привертають великі вікна біля виходу. Коли я стояла в черзі, все, що я бачила через це вікно, була парковка перед магазином. Але тепер я бачу щось інше.

Чи то пак, *когось* іншого. Біля вікна стоїть знайомий мені чоловік, його блакитні очі дивляться на супермаркет. На ньому дорогий діловий костюм, його світле волосся бездоганно укладене. Його погляд безпомилково спрямований у мій бік. І цього разу, коли наші очі зустрічаються, він не відводить погляд.

Відчуття таке, ніби крижана холодна рука стиснула моє серце в грудях. Я дивлюся на Елізу, яка гортає журнал із завищеними цінами, який знайшла на касі.

«Елізо», - шиплю я.

Вона піднімає очі від фотографії королівської родини. «Що сталося?»

«Бачиш того чоловіка біля вікна?»

Еліза примружується в тому напрямку, куди я вказую. «Так...»

«Хіба він не схожий на Гранта?»

Вона моргає мені. «На Гранта? Що ти маєш на увазі, Еліс? Він зовсім не схожий на Гранта.»

Я повертаю голову назад у бік вікна, готова відстоювати свою правоту, але раптом зупиняюся. Перед вікном стоїть чоловік з мішком продуктів, але в нього сиве волосся і живіт. Еліза має рацію - він зовсім не схожий на Гранта. Але хвилину тому тут стояв інший чоловік. Я в цьому впевнена.

«Мені треба йти», - ковтаю я.

«Але, Еліс!» вигукує Еліза. «Ти не можеш просто залишити свій візок з усіма речами! Ти маєш покласти їх на належні місця!»

Але я не слухаю Елізу. Я протискаюся через касу без продуктів і пробігаю крізь автоматичні двері так швидко, що вони майже не встигають за мною відчинятися. Нарешті я вриваюся на парковку, хапаючи ротом повітря. Я обшукую парковку, сканую кожен ряд у пошуках чоловіка в дорогому діловому костюмі зі світлим волоссям.

Його ніде не видно. Але він був тут. Я впевнена в цьому, як ні в чому іншому за все своє життя. Біля вікна стояв чоловік, дуже схожий на Гранта. І він дивився прямо на мене.

«Ти бачила *Гранта* на парковці супермаркету?»

Так, я не витримала і сказала Поппі. Я нічого не могла вдіяти. Досить того, що я не можу нікому сказати, що я вагітна, але я не могла зберігати цей секрет. Тож як тільки я повернулася додому, я подзвонила їй, щоб вона приїхала. Я мала почути, що вона думає.

Поки що вона, здається, вважає, що я з'їхала з глухого кута.

«Це звучить дуже дико, - кажу я, - але я впізнала обличчя свого чоловіка».

«Так...» Поппі пересідає на диван поруч зі мною. «Я не сумніваюся в цьому. Але є багато чоловіків, схожих на Гранта. Можливо, здалося тобі здалося...»

«Але він дивився на мене», - наполягаю я. «Я в цьому впевнена».

Поппі мені не вірить. І я не можу її повністю звинувачувати, оскільки не можу придумати жодного пояснення, як я могла бачити свого чоловіка в продуктовому магазині, коли він, по суті, похований у землі.

А ми його точно поховали. Я чітко пам'ятаю, як стояла біля його могили в оточенні друзів і родичів, витираючи сльози з очей мереживною хустинкою. Пам'ятаю, як його труну опускали в землю.

І ми поховали його на *нормальному* кладовищі. Ми не ховали його на якомусь спеціальному кладовищі для домашніх *тварин*, де він повертався до життя через тиждень або два, несучи страшне прокляття. Гранта поховали на звичайному кладовищі, де ніхто не повертається до життя. Це означає, що він мертвий і лежить у землі.

Я впевнена на сто відсотків.

Ну, гаразд, думаю, не на сто відсотків.

Поки Поппі намагається знайти гарний спосіб сказати мені, що я з'їхала з глузду, з кухні з'являється Віллі з кухлем, повним трав'яного чаю. Він все ще без сорочки, його підтягнуті м'язи пульсують під глибоко засмаглою і блискучою шкірою.

«Ось ваш чай, міс Локвуд», - каже Віллі.

Я беру чашку, але від його запаху мене вивертає в шлунку. Я помітила, що запахи викликають у мене більшу нудоту, ніж раніше. Цікаво, як довго я зможу приховувати свою вагітність.

«Можу я ще щось для вас зробити?» - запитує він мене. «Що-небудь... взагалі?»

У його темних очах з'являється блиск, який змушує мене смачно затрептіти. Віллі катастрофічно красивий, і тепер, коли мого чоловіка більше немає поруч, що поганого в тому, щоб проявити трохи інтересу?

Але ні. Віллі - остання людина, з якою я б хотіла зв'язатися. Я точно знаю, що він за людина і на що він здатен, і хоча для нього цілком нормально приборати в моєму домі, було б небезпечною грою дозволити йому робити щось інше.

«Я в порядку», - запевняю я його. «Дякую.»

Поппі стежить очима за тим, як Віллі повертається на кухню. «Цей твій економ», - каже вона. «Він дійсно щось».

«Це точно».

Вона сором'язливо посміхається. «Як ти думаєш, він міг би захотіти бути і *моїм* домробітником?»

Я не відповідаю на її запитання, частково тому, що борюся з хвилиною нудоти, а частково тому, що, незважаючи на його зовнішній вигляд, вона *насправді* не хотіла б, щоб Віллі був її домробітником. Не хотіла б, якби знала про його тюремне минуле.

Поппі робить паузу, і я помічаю, що вона дивиться на мою шию. Я незручно зсуваюся.

«Гарне намисто, Еліс», - каже вона мені.

Мої пальці летять до ланцюжка на шії, з якого звисає кулон у вигляді сніжинки. «Дякую», - кажу я.

«Ти носила його раніше? Мені здається, що я бачила, як ти одягала це намисто зі сніжинками в іншому випадку».

«Ну, так, я впевнена, що носила його раніше».

«Це просто дивно для мене.» Вона хилить голову набік. «Те *саме* намисто із подвійними сніжинками. У двох різних випадках. Що це означає?»

Я хмурюся. «Нічого.»

«Але ж має бути якесь значення чи символізм...»

«Ні. Просто я двічі одягаю один і той самий ланцюжок - ось і все». Я бавлюся з намистом, майже бажаючи зняти його, щоб вона перестала мене про нього розпитувати. Тьху.

«З тобою все гаразд?» запитує Поппі.

Я стріляю в неї поглядом. Вона серйозно питає мене про це? Мало того, що мій чоловік загинув у вогняній автокатастрофі, так тепер я бачу його в продуктовому магазині. Їй справді треба питати, чи я в порядку? Зі мною явно не все гаразд.

«Я маю на увазі, - швидко каже вона, - що ти виглядаєш трохи позеленілою».

Я тримала свою нудоту в собі, але в ту секунду, коли вона вказує на неї, вона стає непереборною. Я затуляю рота рукою і так швидко, як тільки можу, біжу на кухню. Нахиляюся над раковиною і виблюю все, що з'їла на обід.

Поки я нахиляюся над раковиною, чекаючи, чи не вирветься ще, кроки Поппі позаду мене стають гучнішими. Коли я випрямляюся, то бачу, що вона стоїть за моєю спиною і дивиться на мене з роззявленим ротом.

«Еліс?» - каже вона.

Я вагітна.

Я ледь не вимовляю ці слова. Поппі - моя найкраща подруга, і я відчайдушно хочу розповісти їй правду. І я б так і зробила, якби в цей момент дверний дзвінок не рознісся луною по всьому будинку. Ого, буквально врятована дзвінком.

«Я краще відкрию», - кажу я.

Принаймні у мене є можливість прополоскати горло водою, щоб змити з рота смак блювоти. Поппі залишається на кухні, а я заправляю пасма полум'яно-рудого волосся за вуха і підходжу до вхідних дверей. Перевіряю вічко, і на мить я абсолютно впевнена, що Грант стоятиме там в одному зі своїх костюмів від Армані, зі шкіряним портфелем Berluti, затиснутим у правій руці.

Але, слава Богу, це не він. Натомість, це жінка у вовняному пальті поверх простої сукні з квітковим принтом. Вона виглядає досить нешкідливо, тож я відчиняю двері.

Жінка, що стоїть переді мною, приблизно мого зросту і статури - вона справді трохи схожа на мене. Її волосся на один-два відтінки темніше, але в неї такий самий ніс, рот і колір шкіри. Хтось міг би прийняти нас за сестер, а якщо не за сестер, то принаймні за двоюрідних сестер.

«Добрий день», - ввічливо кажу я. «Чим я можу вам допомогти?»

Вона стоїть, заламуючи руки. Цікаво, чи вона щось продає. У неї немає з собою нічого, що могло б продаватися, але, можливо, це є в каталозі. Або, можливо, вона продає підписку на журнал.

А може, це печиво для дівчат-скаутів. Сподіваюся, що так. Я люблю тонкі м'ятні цукерки.

«Вітаю», - каже вона. «Ви Еліс Локвуд?»

«Так...» кажу я.

«А Грант Локвуд...» Вона робить паузу. «Грант Локвуд був вашим чоловіком?»

«Так.» Я хмурюся, раптом шкодуючи, що відчинила двері цій дивній жінці. Шанси на те, що вона витягне коробку м'ятних цукерок, зменшуються з кожною секундою. «Що все це означає? Хто ви?»

«Мене звати Марні». Вона дивиться мені прямо в очі. «І я дружина Гранта Локвуда».

Що?

Цілих двадцять секунд я можу лише витріщатися на цю жінку. *Я дружина Гранта Локвуда*. Скільки б разів це не повторювалося в моїй голові, та все одно не має сенсу.

«Цього не може бути», - кажу я так, ніби ця жінка - дитина, якій треба пояснити, що таке шлюб. «*Я дружина Гранта Локвуда*. А у чоловіка може бути тільки одна дружина.»

«Я... я не була його законною дружиною, - каже Марні. «Але ми прожили разом як чоловік і дружина багато років».

Це найбезглуздіша річ, яку я коли-небудь чула. Грант не міг жити абсолютно окремим таємним життям з іншою жінкою, яка, до того ж, дуже схожа на мене. У кого є *час* на щось подібне?

«Грант казав мені, що не вірить у шлюб, - каже вона голосом з відтінком гіркоти. «Я, звісно, не мала жодного уявлення про вас. Я вже збиралася дзвонити в поліцію, бо Грант не повернувся додому напередодні ввечері, а потім... потім я побачила його некролог у газеті». Вона захлинається словами, її очі наповнюються сльозами. Я майже починаю її втішати, але потім зупиняюся. «В некролозі згадувалося ваше ім'я і... ну, ось я тут».

Я не знаю, що на це відповісти. Я не вірю, що Грант жив двома життями. Це просто неможливо.

«Навіщо ви мені це розповідаєте?» запитую я.

Її губи опускаються, що старить її обличчя. Я думала, що вона приблизно мого віку, але тепер я б сказала, що вона на кілька років старша - близько сорока. «Грант помер, і оскільки ви його законна дружина, ви успадковуєте все його значне майно. Я не отримаю нічого.»

Гаразд, тепер я зрозуміла. Дівка хоче грошей.

«Мені шкода», - кажу я жорстко. «Я не знаю, що це за афера, але у Гранта була лише *одна* дружина, і це я. Що б не відбувалося між вами - якщо щось і було - це явно в минулому. Це більше не має нічого спільного зі мною чи моїм чоловіком. Юридично ви не маєте права на жодного червоного цента».

Я поклала руку на двері, готуючись зачинити їх перед обличчям Марні. Але перш ніж я встигаю, вона випльовує слова, які змушують мене застигнути на місці: «Грант і я... У нас були спільні діти».

Що? У Марні є діти від Гранта? Не просто дитина, а діти у множині.

Ноги тремтять піді мною, а нудота повертається з новою силою. Я б побігла назад до раковини, якби в моєму шлунку ще щось залишилося.

«Ви брешете», - встигаю сказати.

Вона сумно хитає головою. «Він сказав мені, що вказав свою сім'ю у заповіті, але потім я дізналася, що ніякого заповіту не було. Все дісталось вам. А ми тим часом боремося за те, щоб не втратити наш дім».

У мене немає слів. Якщо ця жінка дійсно говорить правду - якщо Грант справді мав від неї дітей і вона не знала про моє існування - тоді вони дійсно заслуговують на частину його величезного майна. Але мені важко досягнути цю правду. Грант багато працював у своєму бізнесі і навіть багато подорожував, але я досі не розумію, як він міг мати цілу сім'ю на стороні.

«Ось, дозвольте мені показати вам дещо». Марні ристься в сумочці й дістає телефон. Вона прокручує екран, а коли її пальці зупиняються, передає телефон мені. «Це ми вдвох, разом».

Я дивлюся на зображення на екрані її телефону, мої очі розширюються від невіри. Це фотографія Марні та Гранта, які притиснулися щоками один до одного і широко посміхаються в камеру - ідеальне селфі. Я могла б повірити, що чоловік, якого я бачила в аптеці чи супермаркеті, не був моїм чоловіком, але з тим, хто на цьому фото, не посперечаєшся. Це Грант.

А цей покидьок завжди казав мені, що ненавидить селфі.

Марні знову проводить пальцем по екрану, і на ньому з'являється зображення Гранта, який тримає на руках немовля. Він дуже гордий батько, а маленький хлопчик на його руках має разючу схожість з моїм чоловіком.

Я навіть не розумію, як це можливо. Ми вечеряли разом щонайменше чотири чи п'ять вечорів на тиждень. Коли він сказав мені, що після вечері піде на коротку прогулянку по сусідству, невже він насправді збирався по вечеряти з зовсім іншою сім'єю?

Але тільки тому, що фото виглядає реальним, це не означає, що так воно і є. Це все може бути ретельно продуманою брехнею. Фотошоп робить неймовірні речі в наші дні.

«Ви все ще не вірите мені», - каже вона.

«Це трохи важко вкладається в моїй голові», - визнаю я.

Вона вириває свій телефон з моїх рук і кидає його в сумочку. Я не можу не помітити, що в той час як моя сумочка - оригінал від Гуссі, її сумочка зроблена з тканини і виглядає так, ніби її міг сконструювати малюк на фотографії.

«Хочете познайомитися з дітьми?» - запитує вона.

Інтуїція підказує мені, що не варто сідати з цією жінкою в машину. Можливо, вона говорить правду, але також можливо, що вона зовсім ненормальна. Що, як тільки ми залишимося наодинці, вона візьме мене в заручники?

Ніби прочитавши мої думки, вона додає: «Ми можемо поїхати на різних машинах. Я дам вам свою адресу».

Я не знаю, що робити. Це може бути пастка, але водночас Марні не здається небезпечною. Її горе здається непідробним. «Я не думаю...»

Вона пише свою адресу на клаптику паперу з сумочки і передає його мені. «Будь ласка, приїжджайте, Еліс. Якщо ви любили Гранта, сподіваюся, ви не хотіли б, щоб його нащадки голодували».

Вона спостерігає за моїм обличчям, чекаючи на відповідь. Коли справа доходить до цього, вона абсолютно права. «Ні», - кажу я, - «я б не хотіла».

«Дякую», - каже вона. «Я знаю, що ви вчините правильно».

З цими словами вона виходить.

Після того, як Марні пішла, я притуляюся до дверей, все тіло тремтить. Поппі, яка не з'являлася під час моєї розмови з Марні, приєднується до мене у фойє, її здивований вираз обличчя відображає те, що я відчуваю. Її рот відкритий так широко, що здається, ніби щелепа ось-ось відвалиться.

«Ти ж не думаєш про те, щоб піти до тієї божевільної?» запитує Поппі.

«Фотографії виглядали справжніми...»

«І що з того?» - заперечує вона. «Еліс, у наш час можна підробити все, що завгодно. Відео, голоси... Ти не можеш довіряти парі фотографій».

«Так. Саме тому я маю поїхати туди і побачити все на власні очі.»

«Будь ласка, не їдь, Еліс. Присядь на хвилинку і подумай про це. Я зроблю тобі ще одну чашку чаю.»

«Мені не треба нічого обдумувати.»

«У мене дуже погане передчуття.» Вона тремтить, хоча температура в цій кімнаті - ідеальні сімдесят чотири градуси. У нас є можливість зробити кожну кімнату в цьому будинку різною за температурою, використовуючи лише додаток на моєму телефоні. «Я боюся, що ця жінка може бути небезпечною. Ти постійно кажеш, що за тобою стежать...»

«Але не жінка.»

«Це все одно дуже моторошно.»

Вона має рацію. Якщо хтось переслідує мене, то причини для цього мають бути неприємними. Той, хто переслідує мене, хоче завдати мені болю.

Але в той же час, тепер, коли Марні скинула на мене цю бомбу, я не можу думати ні про що інше. Мені потрібно знати, чи дійсно Грант вів таємне життя з іншою сім'єю.

«Вибач, Поппі, - кажу я їй. «Я мушу поїхати до неї додому. Я маю знати, чи те, що вона мені розповідала, правда».

Адреса, яку дала мені Марні, знаходиться всього за двадцять хвилин їзди. Незважаючи на те, що це географічно близько, проїжджаючи вулицями її району, я одразу усвідомлюю, що потрапила в інший соціальний клас. Це не той район, де я живу, де в будинках є туалети з підігрівом і мансардні вікна, нещодавно відремонтовані кухні та контроль температури за допомогою телефонних додатків. Це район, куди не хочеться виходити після настання темряви.

Я знаходжу будинок Марні за допомогою GPS, і коли під'їжджаю до двоповерхового котеджу, не можу позбутися думки, що її будинок набагато обшарпаніший за мій. Якщо вона мати дітей Гранта, то чому її будинок виглядає так, ніби руйнується на підвалинах, тоді як у мене є щось, що називається «розумним холодильником»?

Я виходжу зі свого Лексуса, який набагато кращий за стару вм'яту Kia, припарковану на під'їзній доріжці. Коли я піднімаюся доріжкою до вхідних дверей, мене знову охоплює відчуття, що за мною хтось спостерігає. Цього разу воно настільки сильне, що зупиняє мене на моїх слідах.

Я обертаюся. На вулиці зараз тихо. Чоловік у сусідньому кварталі косить газон, але, крім нього, там нікого немає. Звісно, ніхто за мною не спостерігає.

А потім я чую легкий шелест у кущах на периферії газону. Я дивлюся на них, впевнена, що з кущів будь-якої миті вийде мій чоловік, можливо, у вигляді зомбі. Але я стою так щонайменше шістдесят секунд, і ніякого руху не відбувається. Ніхто не виходить з кущів, щоб поговорити зі мною чи з'їсти мої мізки. Взагалі нікого немає.

Можливо, це був вітер.

Я розвертаюся і продовжую свій шлях до вхідних дверей. Притискаю палець до дверного дзвінка, але не чую жодного звуку. Мабуть, він зламаний. Натомість я б'ю кулаком у двері.

Я чую вибухи плачу на кількох різних тональностях. За дверима чути сильне шаркання, і через кілька секунд Марні відчиняє їх, все ще в тій самій сукні з квітковим принтом, але цього разу з молочною плямою спереду. На одному зі стегон у неї балансує дитина віком близько року.

Коли Марні бачить мене, її обличчя розпливається у втомленій усмішці. «Еліс!» - кричить вона. «Ви прийшли».

«Так.»

Я не знаю, що з цим робити. Ця дитина на стегні Марні - справді дитина Гранта? Так, вона дійсно схожа на мого чоловіка, але важко знайти риси тридцятисемирічного чоловіка на обличчі немовляти. Я досі не знаю, чому вірити.

«Я знаю, що для вас це, мабуть, дивно, - визнає вона. «Мені теж дивно. Я й гадки не мала, що в житті Гранта була інша жінка. Але ми обидві знаємо, що Грант не хотів би, щоб його сім'я голодувала».

Я ледве стримуюся, щоб не вигукнути: «Але я думала, що я була його єдиною родиною».

Грант був єдиною дитиною, і його батьки померли задовго до того, як ми познайомилися. Це була одна з причин, чому він так сильно хотів, щоб у нас була своя дитина. У нього не було сім'ї, і він відчайдушно хотів створити її зі мною. Я й гадки не мала, що у нього вже є хтось на прикметі.

«Будь ласка, - каже Марні. «Не хочете зайти?»»

Я слухняно йду за нею до вітальні. Я очікувала побачити там іншу дитину, яка грається, але це не те, що я бачу. Насправді в цій кімнаті так багато дітей, що мені важко їх усіх порахувати. На дивані сидить дівчинка-підліток з кислим виразом обличчя, яка гортає сторінку в телефоні. Є дитина, яка, здається, пише на стіні слово «Ая». Дитина років чотирьох, одягнена лише в білизну, їсть миску шоколадного морозива з колін, сидячи на кріслі.

«Це Мікаела на дивані - завжди в телефоні». Марні дивиться на мене змовницьким поглядом, ніби я добре знайома з відносинами між підлітками мого чоловіка та їхніми телефонами. «Далі, це Дікон їсть морозиво. Ембер ліпить снігових ангелів на килимі. Ройс - той, що кружляє по колу. Ая - це хто.. - Ая, припини писати на стіні! А за обіднім столом сидять Шайлі та Скайла. А цей на моєму стегні - маленький Арло». Вона посміхається до дитини. «Скажи привіт цій милій леді, Арло.»

Арло смокче великий палець.

Мені бракує слів. Я визнаю, що існує крихітна ймовірність того, що мій чоловік міг би мати дитину чи двох від цієї жінки. Але в цій кімнаті достатньо дітей, щоб стати поп-групою братів і сестер, яка гастролює країною в психоделічному шкільному автобусі. Як ці діти можуть бути нащадками мого покійного чоловіка?

Але вони безперечно схожі на нього. У них у всіх його світле волосся, його очі, його структура обличчя. Мало того, стіни заставлені фотографіями Марні і Гранта з дітьми в рамках. Якщо це і є містифікація, то надзвичайно ретельно продумана.

Дікон доїдає останню ложку шоколадного морозива і підбігає до матері. Він смикає її за сукню і дивиться на неї своїм вимазаним шоколадом обличчям. «Мамо, а тато скоро прийде додому?»

Марні дивиться на мене, а потім криво посміхається до сина. «Він був дуже зайнятий у подорожі, любий. Може пройти деякий час, перш ніж він повернеться додому».

«Мамо, - повторює він, - ми сьогодні поведемо? У мене вчора був такий порожній шлунок, коли я ліг спати».

Як він може бути таким голодним, якщо він буквально щойно з'їв морозиво? Але дитина дійсно виглядає майже скелетом. Насправді, вся сім'я виглядає трохи виснаженою, включаючи Марні.

«Сподіваюся, що так, Діконе, - відповідає Марні. «Це залежить від тітоньки Еліс».

«Мамо», - продовжує він.

О Боже, що тепер?

«Як ти думаєш, ми зможемо подивитися телевізор сьогодні ввечері, чи світло знову вимкнеть?»

«Не хвилюйся», - каже вона. «Навіть якщо світло вимкнеться, ми зможемо знову переночувати з ліхтариками. Хіба це не весело?»

Ця дитина змусить мене розплакатися. Якщо Марні мала на меті розчулити мене, то їй це успішно вдалося. Я не можу покинути цей будинок, не допомігши цим бідолашним дітям.

«Гаразд», - нарешті кажу я. «Я подбаю про те, щоб ви отримали частину спадщини Гранта».

Її очі загоряються. «Справді?»

«Але нам потрібно буде зробити тест ДНК. Ви ж знаєте про це, так?»

«Звичайно, звичайно...»

«Якщо він збігається, - кажу я, - я домовлюся, щоб віддати вам половину страховки і грошей зі спадщини».

Її обличчя наповнюється люттю, на щоках з'являються рожеві кола. «Половину?» - вигукує вона. «Ви *бачите*, скільки дітей у цій кімнаті? Я витрачаю тижневу зарплату, щоб заплатити за одну вечерю! А ти...» Вона морщить ніс. «Є тільки *ти*. Все, про що ти маєш турбуватися - це про себе».

«Насправді...» Я захисно кладу одну руку на живіт. «Я вагітна».

Я вперше вимовляю ці слова вголос. Марні, можливо, не моя подруга, як Поппі, але ми пов'язані. Зрештою, коли у мене народиться дитина, вона буде зведеним братом чи сестрою для її дітей. Ми з Марні тепер сім'я.

«І що з того?» відстрілюється Марні. «Я теж!»

Серйозно? Скільки дітей планував мати мій чоловік від цієї жінки, поки я не дізналася про це?

Але я не можу звинувачувати Марні. Вона була в невідомості, як і я. Я не можу дозволити їй сім'ї голодувати тільки тому, що мій чоловік був лайном.

«Дозвольте мені обдумати, що я можу зробити», - кажу я їй.

Повертаючись додому, я помічаю темно-зелений седан. Я не з тих людей, які зазвичай помічають машини, що їдуть за ними. Наскільки мені відомо, за останні десять років, коли я виходила з дому, за мною завжди хтось їхав. Але останнім часом я перебуваю у стані підвищеної готовності. До того ж, на дзеркалі заднього виду автомобіля висить пара кубиків, що робить його впізнаваним навіть з відстані кількох автомобілів.

Перші п'ятнадцять хвилин їзди я намагаюся переконати себе, що це все збіг обставин. Так, зелена машина з кубиками, що звисають з дзеркала заднього виду, на кожному кроці наїжджає на мій бампер. Але це не означає, що вона переслідує мене. Можливо, вона просто випадково їде у те саме місце, що й я.

Тоді я починаю діяти творчо. До мого будинку залишилося всього п'ять хвилин, але замість того, щоб повернути наліво на світлофорі, я повертаю праворуч. Я дивлюся в дзеркало заднього виду, благословенна, що не граю в кості, щоб побачити, чи зелена машина все ще там, чи вони повернули в інший бік. Але ось вона - зелена машина, все ще позаду мене.

Я подаю сигнал, щоб повернути ліворуч, але замість цього повертаю праворуч. Знову перевіряю дзеркало після повороту. Ті білі кубики з чорними плямами гойдаються позаду мене.

Я повертаю ще раз праворуч. І ще раз.

Я вже проїхала повне коло, але машина з кубиками у вікні все ще позаду мене. Це вже не може бути збігом. Не може бути, щоб інша машина просто вирішила розвернутися через цілий квартал. Хто б не був у зеленому седані, він точно переслідує мене.

Я простягаю руку, щоб натиснути кнопку, яка замикає всі двері мого Лексуса, і зупиняюся на черговому багряному світлі. Я піднімаю очі, щоб подивитися в дзеркало заднього виду, злегка відрегулювавши його так, щоб бачити прямо крізь лобове скло автомобіля позаду мене.

Кості злегка погойдуються. Водій автомобіля носить великі чорні сонцезахисні окуляри, які закривають половину його обличчя, хоча я чітко бачу, що це чоловік з темно-русявим волоссям і точеними рисами обличчя. Точнісінько як мій чоловік.

А потім він знімає окуляри. Наші очі зустрічаються в дзеркалі заднього виду. Його ясні, блакитні і до болю знайомі. Це очі Гранта. Я ще ніколи в житті не була настільки впевнена в чомусь.

Гучний гудок вириває мене з моїх думок. Світло стало зеленим, і хтось позаду мене сердиться, що я зачекала жодної мілісекунди, перш ніж зняти ногу з гальма. Я їду на зелене світло, голова йде обертом. Проїжджаю ще півкварталу, а потім зупиняюся на узбіччі. Я дивлюся в дзеркало заднього виду, очікуючи побачити зелений седан, що зупинився позаду мене.

Але його немає. Я повертаюся всім тілом, намагаючись добре розгледіти заднє вікно. Машини немає. Вона їхала за мною майже двадцять хвилин, і в ту секунду,

коли я підтвердила, що вона їхала за мною, і була майже впевнена, що чоловік за кермом - мій чоловік, машина поїхала.

Я не розумію, що відбувається. Але так чи інакше, я докопаюся до суті.

Я планувала їхати додому, але натомість їду в об'їзд. Я їду в зовсім інше місце - місце, де востаннє був два тижні тому, і ще п'ять хвилин тому не мала наміру туди повертатися.

Я проводжу за кермом ще двадцять хвилин. Важко їхати, коли думки проносяться в голові. Я вмикаю радіо, щоб заспокоїтися, але гучна поп-музика лише розбурхує мене. Я намагаюся знайти станцію, яку легше слухати, але врешті-решт здаюся і вимикаю його повністю.

Після того, як минуло набагато більше двадцяти хвилин, я досягаю місця призначення. Виходжу з Лексуса і стою, дивлячись на сталеві ґрати перед собою, не бажаючи заходити всередину, але знаючи, що тільки так я знайду спокій.

Ненавиджу кладовища.

Я притискаю куртку до грудей, розправляю плечі, а потім заходжу у ворота кладовища, де два тижні тому поховала свого чоловіка. Незважаючи на холод, який я відчуваю, коли думаю про те, хто лежить під землею, це досить гарне кладовище. Трунар показував мені фотографії, коли ми планували похорон, і я знала, що Грант схвалив би ряди незайманих білих могил, оточених плюшевою зеленою травою. Периферія кладовища усіяна яскраво-червоними трояндами, а бездоганна пішохідна доріжка дозволяє відвідувачам легко пересуватися кладовищем, не втоптуючи траву.

Коли гробар продавав мені ділянку, він запитав, чи не хотіла б я купити дві сусідні ділянки, щоб колись я могла спочивати в мирі поруч з чоловіком.

«Ні», - сказала я йому. «У цьому немає потреби».

Відлуння моїх підборів, що стукають по землі, звучить, як блискавки на тихому цвинтарі. Тут є ще кілька живих людей, які відвідують могили своїх родичів, але більшість відвідувачів мовчать. Гадаю, цвинтар - не місце для галасливих розмов.

Трунар продав мені ділянку номер вісімдесят шість. Це не має особливого значення, коли я дивлюся на ряди майже однакових надгробків. Але я пам'ятаю, де поховали мого чоловіка. Це важко забути.

Я йду пішохідною доріжкою до середини кладовища. Легенький вітерець лоскоче мені шию, і в мене знову виникає чітке відчуття, що хтось спостерігає за мною. Але, звісно, саме тому я тут.

Я відхиляюся від асфальтованої доріжки і починаю йти по траві. Я перетинаю зелені травинки, мої підбори з кожним кроком занурюються в бруд. Я витрачаю ще кілька хвилин, щоб знайти його, але це не важко, оскільки я придбала більш вишуканий надгробок, ніж більшість інших тут. Зрештою, у нас були вільні гроші. Звичайно, купуючи цей надгробок, я й гадки не мала, що незабаром забезпечу майбутнє вісьмох з половиною позашлюбних дітей Гранта.

І ось я підійшла до відполірованого чорного гранітного надгробка. Слова, викарбувані на камені, свідчили: *«На вічну пам'ять Гранту Локвуду»*.

Під словами вказано рік його народження і рік смерті, а внизу, рукописними літерами, - *«Люблячий чоловік для Еліс»*.

Гарний штрих, чи не так?

Я занадто довго дивлюся на надгробок, поки прохолодний вітерець піднімає моє волосся з потилиці, і розпущене пасма танцюють на вітрі. Це той самий надгробок, що стояв тут, коли ми ховали Гранта два тижні тому. Відтоді нічого не змінилося.

Я опускаю погляд на свої ноги. Трава не пошкоджена, саме там, де її замінили після того, як труну Гранта опустили в землю. Я дивлюся на траву, напівочікуючи, що рука раптом прорветься крізь ґрунт і обхопить пальцями мою щиколотку.

Але ніяких зомбі-рук із землі не з'являється. Грант залишається у своїй труні. Якщо тільки ...

Це була закрита труна. Ми прийняли таке рішення через те, наскільки сильно тіло Гранта було понівечене в аварії. Але я хочу сказати, що я ніколи не бачила, як мій чоловік лежав у труні. Що, якщо вона була порожня?

Але як таке може бути? Таку річ неодмінно помітили б. Якби тіло просто встало і вийшло з моргу, вони б не відмахнулися від цього. Принаймні, я на це сподіваюся.

Я ще раз втуплюю погляд у землю. Мене охоплює раптове бажання схопити лопату, яку я тримаю в багажнику на випадок снігу, і почати копати. Якби я могла дістатися до труни, я могла б переконатися, що тіло Гранта всередині. І якби я змогла це зробити, я б знала, що насправді мене переслідує не мій чоловік.

Але зараз у мене параноя. Очевидно, що це не Грант переслідує мене. Грант *мертвий*. Він абсолютно мертвий. Я бачила його мертве тіло, і хоча я не лікар, але, дивлячись на нього, було цілком зрозуміло, що він дуже, дуже мертвий. І добре, що так.

Тому що це я його вбила.

І якби він був ще живий, він би *розлютився*.

Я знаю. Ми здавалися ідеальною парою, чи не так?

І ми *були* ідеальною парою. Довгий час у нас був той казковий роман, про який мріють маленькі дівчатка. Такий роман, про який я іноді щипала себе, бо була впевнена, що це має бути сон.

Грант стверджував, що коли вперше побачив мене, то зрозумів, що хоче, аби я стала його дружиною. Правда в тому, що я відчувала те саме до нього. Це було настільки близьке до кохання з першого погляду, наскільки я могла собі уявити. Він був таким неймовірно красивим, з цими золотими відблисками у волоссі, ідеально виточеними рисами обличчя, блакитними очима, як води Аруби - важко було не закохатися в нього до безтями. І це було до того, як я дізналася, що він ще й успішний, багатий і до того ж веселий. Він був ідеальним.

На нашому першому побаченні він повів мене до французького ресторану. Я ніколи в житті не була в такому вишуканому місці, але він не був поблажливим, коли замовив столик для нас двох. Він тримав мої руки на столі, освітленому свічками, і сказав, що я виглядаю дуже гарно. Це був чарівний вечір, і, правду кажучи, я повністю закохалася в нього того вечора, хоча й намагалася цього не робити.

Коли ми виходили з ресторану, я помітила, що він дивиться на мене краєм ока з дивним виразом на обличчі. «Що?» запитала я.

«Я думаю, - відповів він, - що не впевнений, що зможу дійти додому, не поцілувавши тебе».

Я не могла не посміхнутися на його заяву. «О?»

«Так. Той факт, що я не зміг тебе поцілувати, швидко поглине всі мої думки. Я навіть не зможу зосередитися на дорозі, коли їхатиму додому. Я неодмінно потраплю в жахливу аварію».

Ніхто ніколи не казав мені, що він настільки поглинений думками про мене, що не може думати ні про що інше. «Ну, я б не хотіла, щоб з тобою щось *сталося*».

«Ти така добра, Еліс», - сказав він, притискаючи свої губи до моїх.

Це було так, ніби в кожную молекулу мого тіла було закладено крихітну атомну бомбу, і під час цього поцілунку вони вибухнули одночасно. Мене цілували і раніше, але ніколи *так* не цілували. Він боявся, що може потрапити в аварію, якщо не поцілує мене, але після того поцілунку я не думала, що зможу думати про щось інше до кінця свого життя.

Але навіть після того поцілунку я з усіх сил намагалася не закохатися в Гранта Локвуда. Я повторювала собі, що такі чоловіки, як Грант, так і роблять. Вони напували і годували тебе, але після того, як затягували в ліжку, швидко втрачали до тебе інтерес. Коли я падала все глибше і глибше в яму, я нагадувала собі про цей факт.

Грант був лише інтрижкою. Не більше.

Приблизно через вісім місяців після тієї першої вечері у французькому ресторані, коли ми опинилися в тому самому місці. Я замовила те саме

шоколадне суфле, про яке мріяла з того першого вечора разом, і поки ми чекали, аби воно достатньо піднялось в духовці, Грант упустив серветку на підлогу.

«Я підніму», - сказав він мені.

Я була здивована. Зазвичай Грант не був незграбним. Хоча у нього не було багато часу на спорт через його щільний графік, він мав природну спортивну грацію. Для мого хлопця не було звичайною справою спіткнутися чи впустити щось. Але за секунду він опинився на підлозі - тільки не для того, щоб підняти свою серветку. Грант стояв на одному коліні.

«Еліс». Він подивився мені в очі, в той час як жінка, що сиділа за сусіднім столом, витріщалася на нас з відчутними ревнощами. «Останні вісім місяців з тобою були найкращими в моєму житті. Для мене буде честю, якщо ти зробиш мене найщасливішим чоловіком на світі. Ти вийдеш за мене, Еліс?»

У мене в горлі стояв величезний клубок, який заважав говорити. Але все, що мені потрібно було вимовити, це один склад. «Так!»

Весілля відбулося через півроку. Ніхто з нас не мав великої родини, тому ми вирішили не робити з цього великого свята. Потім ми переїхали в його великий, розлогий будинок з п'ятьма спальнями, плануючи заповнити їх дітьми.

Я ніколи в житті не була такою щасливою. Ні, Грант не був абсолютно ідеальним - він багато працював, і я не бачила його так часто, як хотіла б, - але він був чоловіком моєї мрії. Щовечора я засинала з думкою про те, що я зробила, щоб мені так пощастило.

Я й гадки не мала, що мій чоловік був монстром.

Я досі пам'ятаю день, коли все змінилося.

Це було майже через рік після нашого одруження. Ми сиділи разом на любовному кріслі у вітальні, як ми часто робили. Я читала книгу, а Грант тримав свій ноутбук на колінах.

Я думала, що він працює, але раптом він штовхнув мене в руку і сказав: «Еліс, якого кольору ця сукня?».

Я відклала книгу і подивилася через його плече на фотографію короткої сукні в смужку і з оборками на рукавах. «Біло-золотава».

Грант відкинув голову назад і розсміявся. «Ні, насправді вона синьо-чорна».

«А мені здається, що біло-золота.»

«Як ти могла таке подумати?» Він пирхнув. «Ти сліпа, Еліс? Вона дуже чітко синьо-чорна».

Я знизала плечима. «Я не знаю, що тобі сказати. Я думаю, що це виглядає біло-золотим».

Посмішка швидко зникла з його губ, які вирівнялися в пряму лінію. «Що з тобою не так? Як ти можеш дивитися на цю сукню і бачити біло-золотий колір?»

«Я просто... бачу».

«Тоді тобі треба перевірити зір. Або, можливо, твій мозок.» На його обличчі вже не було й сліду гумору. Ми були разом два роки, і він ніколи раніше так зі мною не розмовляв. «Це неприйнятно. Я не можу повірити, що одружений з жінкою, яка настільки дурна, що не може відрізнити біле і золоте від синього і чорного».

«Вибач?»

«Вибач!» - вигукнув він. Він жбурнув свій ноутбук на наш дорогий журнальний столик, і екран розлетівся на друзки. «Це неприйнятна відповідь! Сукня на цьому фото чітко синьо-чорна. Я хочу почути, як ти це скажеш».

Я відкрила рота, але слова не виходили.

«Сукня синьо-чорна», - плюнув він на мене. «Я. Хочу. Почути. Як. Ти. Це. Кажеш.»

Я могла тільки похитати головою. «Я скажу це, якщо хочеш. Але як на мене, вона виглядає біло-золотою».

Грант витріщився на мене, киплячи від гніву. Не кажучи більше ні слова, він піднявся з дивана і вилетів з нашого будинку, грюкнувши за собою дверима. Я чула, як його Мерседес віддаляється.

Він не повертався два дні.

Я дуже хвилювалася. Я подзвонила в поліцію, але коли я сказала їм, що він поїхав за власним бажанням, вони повідомили мені, що їм доведеться почекати сімдесят дві години, щоб провести розслідування. Але вони були добрі до мене. Сказали, що це нормально, коли молодята сваряться. Сказали, що він, напевно, прийде додому, підібгавши хвоста і вибачившись.

Саме так і сталося. Грант повернувся додому через два дні, несучи величезний букет квітів і подарункову коробку з моїм ім'ям на ній. Він обійняв мене, і хоча мені знадобилося кілька хвилин, щоб відтанути, я врешті-решт розслабилася в

його обіймах. Кожна пара сперечається - я припустила, що в нашому випадку це було лише питанням того, що медовий місяць нарешті закінчився.

«Квіти прекрасні», - сказала я йому.

«Але не такі гарні, як ти».

Я відчула глибоке полегшення. Так, я все ще злилася на Гранта за те, що він зник на два дні, але це було неминуче, що у нас з Грантом буде перша сварка. Було добре нарешті покінчити з цим, щоб ми могли жити далі.

Грант тицьнув мені в руки подарункову коробку. «І це також для тебе, кохана».

Всередині була багато прикрашена біла коробка із золотою стрічкою зверху. Вона була такою красивою, що мені майже не хотілося її відкривати. Я принесла подарунок на диван і поклала його на журнальний столик переді мною. Я розв'язала стрічку і обережно зняла кришку з коробки. Моє серце вискочило з грудей, коли я побачила, що було всередині.

Грант дивився на мене з дивним виразом на обличчі. «Якого кольору сукня, Еліс?»

Я подивилася на шовкову сукню, складену всередині білої коробки. «Синьо-чорна», - заціпеніло відповіла я.

«Так», - сказав він повільним голосом, ніби вважав мене дурепою. «А якого кольору коробка і стрічка?»

«Біло-золоті».

«Дуже добре. Тепер ти бачиш різницю?»

Мені досі цікаво, що сталося б, якби я просто погодилася з ним. Але замість цього я сказала: «Але ж сукня на фото виглядала інакше».

«Ні, не інакше!» Грант кричав тепер досить голосно, здавалося, щоб почули всі сусіди. «Сукня на фото - це та сама сукня! Ти помилилася, Еліс. Помилилася!»

Він вихопив свій телефон з кишені штанів. Розблокував екран, а потім тицьнув телефон мені в обличчя. На екрані була смугаста сукня.

«Якого кольору сукня?» - запитав він.

«Біло-золота», - прошепотіла я.

«Якого кольору сукня?»

Я розридалася гарячими сльозами, які потекли по моїх щоках.

Обличчя мого чоловіка стало яскраво-червоним. Він виглядав таким розлюченим, яким я ніколи не бачила його - як *і будь-кого іншого*. «Одягай сукню», - прогарчав він.

«Я...» Я витерла сльози з очей тильною стороною долоні. «Я одягну її іншим разом, гаразд?»

«Якщо ти не одягнеш цю сукню, - прошипів він на мене, - я замкну тебе під замок».

«Замкнеш?» Я здивовано витріщилася на нього. «За що?»

«За галюцинації!» Він розмахував телефоном з фотографією золотисто-білої сукні. «Я міг би це зробити, якби захотів. Завідувач психіатричного відділення - двоюрідний брат племінника брата мого батька, колишній сусід по кімнаті в коледжі. Він зробить все, що я захочу - довірся мені».

Я підвелася з дивана, стиснувши руки в кулаки. «Ти не можеш так зі мною вчинити. Ти *не* можеш.»

«Я можу, якщо ти не зробиш те, що я тобі скажу!» Тепер його обличчя було глибокого фіолетового кольору стиглого баклажана. «*Негайно* одягай сукню!»

Я ніколи в житті не була так налякана. Я побігла нагору до спальні і зачинила за собою двері. Він стукав у них, кричачи на все горло. Він намагався проштовхнути сукню в щілину між дверима і підлогою, але вона не проходила. У якийсь момент я була впевнена, що він виламає двері, але він цього не зробив. Зрештою, він заспокоївся.

Але після цього все було вже не так, як раніше. Грант став невблаганним. Одного ранку я відкрила шафу, а там всі мої вбрання були замінені на синьо-чорні сукні. Коли я виходила з душі, синьо-чорна сукня чекала на ліжку, щоб одягнути її на день. На день народження він подарував мені торт з синьою глазур'ю і словами «З днем народження, Еліс», написаними чорними літерами.

Для всього світу ми здавалися ідеальною парою. Вони й гадки не мали, що відбувається за зачиненими дверима. Решті світу набридло обговорювати колір тієї сукні, і вони перейшли до інших речей, як той хлопець з ВВС, чиї діти увірвалися під час його інтерв'ю. Але для нас біло-золота сукня зайняла все наше життя.

Потім Грант оголосив, що хоче мати дитину. Коли він подарував мені повзунки в синьо-чорну смужку, я вирішила, що ніколи не зможу привести дитину в наш шлюб. Тому я вжила заходів обережності, щоб не завагітніти.

Але так не могло тривати вічно. Грант був бомбою уповільненої дії. Одного дня мої сусіди знайдуть мене задушеною у ванній синьо-чорним шовковим шарфом. Перш ніж це сталося, я повинна була щось з цим зробити.

Але Грант ніколи не дозволив би мені піти. Це було єдине, в чому я була впевнена. Я була його власністю, і він ніколи не відмовився б від мене. Ні, був лише один спосіб уникнути мого шлюбу, і це було, якщо один з нас помре.

Я ніколи раніше нікого не вбивала.

Не можна сказати, що я ніколи не думала про це. Ми всі думаємо про те, щоб когось убити. Стареньку бабусю на касі, яка розплачується копійками зі свого гаманця. Дуже високого хлопця, який сидить перед вами в кінотеатрі. В принципі, кожне кричуще немовля в літаку.

Але це лише фантазія. Ти ніколи цього не зробиш.

Але з Грантом у мене не було вибору. Він був справжнім монстром у всіх сенсах цього слова, і єдиний спосіб врятуватися - це покінчити з його життям. Насправді, я зробила б світові послугу.

Оскільки я ніколи раніше нікого не вбивала, я вирішила підстрахуватися. Я підмішала болиголов в апельсиновий сік, який він пив щоранку. Подрібнила трохи смертоносного пасльону, щоб додати в молоко, яке він наливав у пластівці. Поклала бананову шкірку на верхню сходинку наших крутих сходів. Але врешті-решт його вбила перерізана гальмівна трубка.

І все ж я була здивована, наскільки це було легко. Коли поліцейський сказав мені спуститися в морг, я не могла повірити в те, що мій злий чоловік насправді мертвий. Навіть коли я дивилася на його нерухоме тіло, що лежало на дошці, з білим обличчям, що застигло, я майже очікувала, що він повернеться до життя, стискаючи синьо-чорну сукню в своїй холодній, мертвій руці.

Але Грант не повернувся до життя. Він був мертвий. І всі вважали, що його автомобільна аварія була просто трагічним нещасним випадком.

Перше, що я зробила після його смерті, це викинула всі ті синьо-чорні сукні. Більшість з них я пожертвувала на благодійність, але одну зберегла. Одну-єдину сукню, щоб вона нагадувала мені, чому я зробила те, що зробила.

Коли я організовувала його похорон, я ледве могла повірити, що мого чоловіка більше немає. Я нарешті звільнилася від цього монстра. Після багатьох років мук він більше ніколи не зможе мене потурбувати. Я вибрала труну білого кольору з золотим оздобленням.

А потім, звичайно ж, я виявила ті дві сині смужки на тесті на вагітність. Я успішно вбила свого чоловіка, але він встиг залишити після себе частинку себе. Я відчувала лише полегшення від того, що наша дитина буде позбавлена того, що він буде її батьком.

Грант мертвий. Повинен бути.

Але якщо так, то хто той чоловік, який переслідував мене?

Коли я повертаюся додому з кладовища, Поппі чекає на мене біля вхідних дверей, готова вислухати всю брудну історію. На щастя, у неї немає з собою запіканки.

«Що тобі сказала та жінка?» - запитує вона, коли я відмикаю вхідні двері.

«Я думаю, що вона говорить правду. Діти... Вони були дуже схожі на Гранта. І скрізь були фотографії сім'ї».

Я не згадую, скільки там було дітей. Я досі не можу прийти до тями. Синьо-чорні сукні були досить жахливими, але вісім дітей, про яких я не знала, - це вишенька на торті.

«Який жахливий досвід», - бурмоче Поппі. «Принести тобі чогось? Може, чаю?»

Я лише хитаю головою.

«То що ти збираєшся робити?»

«Я... я думаю, що маю віддати їй частину спадщини». Я кладу руку на живіт, знаючи, що мушу відкласти частину грошей і для дитини, яка росте всередині мене. «Я, звісно, попрошу провести ДНК-тест. Але якщо це справді діти Гранта, вони заслуговують на частину грошей».

«Я просто не можу в це повірити». Вона хитає головою. «Грант здавався такою чудовою людиною. Він був таким добрим, чесним і красивим. Як він міг вести подвійне життя?»

Ти й гадки не маєш, Поппі.

«Взагалі-то», - ловлю себе на тому, що кажу, - «він не був таким добрим і чесним, як ти думала».

Вона сміється, ніби я пожартувала. «Про що ти говориш? Ви з Грантом були ідеальною парою».

«Ні.» Я опускаю очі. «Не були. Наш ідеальний шлюб... Це все було брехнею».

Вона помічає вираз мого обличчя, і посмішка сповзає з її вуст. «Що ти маєш на увазі, Еліс?»

Це як відкрити кран, і я не можу його зупинити. Перш ніж усвідомлюю, я розповідаю їй усе. Про синьо-чорну сукню. Про... ну, майже все. Але, Боже, він був таким козлом щодо тієї сукні.

Поппі вислуховує всю історію, її обличчя поблідло. На її очі навернулися сльози, коли я описувала стан моєї шафи.

«Бідолашна». Вона простягає руку, щоб стиснути мою руку. Її рука тепла і заспокійлива. «Еліс, я й гадки не мала. Якби ти мені сказала. Я б...»

«Я не могла ризикувати.» Я витираю сльозу з власних очей. «А якби ти подумала, що сукня теж була синьо-чорна?»

«Ніколи!» плаче Поппі. «Та сукня була біло-золотою! Той, хто думав інакше, безумовно, мав дефектні стрижні, конуси чи ще щось».

Одних цих слів достатньо, щоб я розплакалася. Поппі обіймає мене, і ми залишаємося в обіймах кілька хвилин, обоє ридаємо, виплакавши сльози. Я

шкодую, що не довіряла їй настільки, щоб прийти до неї раніше. Можливо, якби я це зробила, мені б не довелося вбивати Гранта.

«Знаєш, що нам дійсно потрібно?» Поппі нарешті відривається від мене, потираючи свій рожевий ніс. «Міцний напій! Дозволь мені зробити нам пару горілки з тоніком».

«Ти не зможеш», - жалібно кажу я. «Тому що... я вагітна».

Поппі ахнула. «Еліс, я й гадки не мала. Ти зовсім не виглядаєш вагітною, чесно! Який у тебе термін? Сім місяців? Вісім місяців?»

Я дивлюся на неї. «Шість тижнів.»

«Ох.» Вона дивиться вниз на мій живіт і здивовано кліпає. «І це все? Ну... гаразд. Як скажеш.»

«Я вжила заходів, щоб цього не сталося». Я жалібно схлипнула. «Я поставила світлодіодні лампочки в кожній шафі, але все одно завагітніла. Я не розумію цього.»

Вона схилила голову набік. «Світлодіодні лампи?»

Я киваю. «Я читала в Інтернеті, що якщо встановити світлодіоди, то вони на дев'яносто вісім відсотків ефективно запобігають вагітності».

Поппі дивиться на мене кілька ударів, на її обличчі розгублений вираз. «Ти маєш на увазі... ВМС?»

«Що таке ВМС?»

«Внутрішньоматкова спіраль. Лікар вставляє її в матку, і вона використовується для запобігання вагітності».

Ого, це має *набагато* більше сенсу, ніж світло. Дурний пошук в Гуглі.

«Що ж мені робити, Поппі?» ридаю я. «Мій чоловік був монстром. Тепер він мертвий, а в мені росте його дитина. І не тільки це...» Я нервово поглядаю на вікно, де майже очікую побачити обличчя Гранта, що дивиться на мене. «Я бачу його скрізь, куди б не пішла.»

«Еліс. Вона стискає мою руку в своїй. «Ти *не* бачишся з Грантом. Грант мертвий, люба. Це просто весь цей стрес наздоганяє тебе».

Я киваю, неохоче визнаючи, що це може бути правдою. Я так сильно хочу, щоб це було правдою. Мені потрібно, щоб цей кошмар закінчився.

Після того, як Поппі йде, я намагаюся розслабитися. Вирішую піти нагору, щоб прийняти душ, сподіваючись, що гаряча вода полегшить мою напругу. Коли я потрапляю в душ, я вмикаю його на повну потужність. Я все ще відчуваю напругу, тому повертаю її в інший бік, до холодної води.

Щойно я виходжу з ванної з рушником, обмотаним навколо грудей, як внизу дзвонять у двері. Боже, сподіваюся, це не Поппі з черговою запіканкою. Я визираю у вікно спальні на під'їзну дорогу, і моє серце робить сальто, коли я бачу, що чекає внизу.

Це поліцейська машина.

Я навіть не встигаю висушити волосся. Забираю його назад у брудний хвіст, потім накидаю сині джинси та кардиган. Збігаю сходами якомога швидше, коли дзвінок у двері дзвонить втретє.

Коли я відчиняю двері, на порозі стоїть знайомий чоловік у сорочці та краватці, одягнений у тренч. Я впізнаю в ньому детектива Манчіні, який коротко розмовляв зі мною після трагічної аварії мого чоловіка. Це старший чоловік, з волоссям кольору солі і перцю, яке здебільшого є сіллю, і глибокими зморшками, викарбуваними на його кремезному обличчі.

«Добрый день, місіс Локвуд». Він нахилиє в мій бік уявний капелюх. «Вибачте, що знову вас турбую. Я детектив Манчіні.»

«Так, я пам'ятаю вас». Я змушую себе посміхнутися, щоб замаскувати той факт, що мій шлунок робить сальто. «Щось... щось не так?»

Детектив Манчіні вагається. Коли я почула, що він розслідує нещасний випадок з моїм чоловіком, я порозпитувала і з'ясувала, що він детектив, який не завжди грає за правилами, але виконує свою роботу. Але останнє, що я чула, це те, що вони офіційно визнали нещасний випадок з Грантом нещасним випадком.

«Можна мені зайти?» - запитує він.

Я не хотіла б запрошувати детектива до себе додому, але якщо не запрошу, він може подумати, що мені є що приховувати. Тож я покійно відступаю вбік. «Звичайно».

Він іде за мною до вітальні, і я пропоную йому сісти на диван. Сідаючи, він не знімає плаща.

«Вам щось принести?» запитую я. «Може, чаю? Запіканку?»

Він хитає головою. «Ні, дякую.»

Я сідаю в крісло навпроти нього, все моє тіло гуде. «Можу я запитати, в чому справа?»

«Ну, - каже він, - ми отримали анонімну наводку. Хтось подзвонив і сказав, що у Мерседесі вашого чоловіка відмовили гальма. Що це не було нещасним випадком».

Хтось подзвонив і залишив анонімний дзвінок? Хто б міг таке зробити?

А потім я подумала про чоловіка, який переслідує мене по місту - того, що підозріло схожий на мого мертвого чоловіка.

«Боже мій!» Я плачу. «Це... це жахливо! Я не можу повірити, що це може бути правдою...»

«Ми не знаємо напевно, - каже Манчіні. «На жаль, хоч це і проти протоколу, ми не перевірили машину після аварії. А тепер машина вашого чоловіка перетворилася на один з тих кубів на звалищі. Тож ми не можемо знати, чи це справді так».

Мої плечі розслабляються на кілька міліметрів. Машину знищено. Усі докази зникли.

«Але я маю запитати вас, - каже він, - чи були у вашого чоловіка вороги? Хтось, хто міг бажати йому зла?»

На лівій руці детектива Манчіні дуже легка лінія засмаги там, де колись була обручка. Цікаво, що сталося в його власному шлюбі? Цікаво, чи зможе він зрозуміти.

Ну, я ніколи не дізнаюся. Тому що я ніколи не скажу йому правди.

«У нього не було ворогів, - кажу я, - але є людина, яка прибирає для нас, якій Грант ніколи повністю не довіряв».

«Ви маєте на увазі Віллі, вашого домробітника?»

«Саме так.» Я не здивована, що поліція вже перевіряла нашого домробітника, а це означає, що вони, без сумніву, виявили його темне минуле. «Ми найняли Віллі за рекомендацією іншої сім'ї, тому я не перевіряла його біографію. А треба було. Я б ніколи не найняла Віллі, якби знала... що він був ув'язнений».

Це брехня. Коли ми наймали Віллі, я сказала Гранту, що перевірила його біографію, і це була правда. Я виявила його судимість, і саме тому я найняла його - щоб, якщо виникне якась підозра щодо смерті Гранта, вона впала на нашого колишнього домробітника-злочинця.

«Але я ніколи не думала, що він зашкодить Гранту». Я дозволяю сльозам набігти на очі, накладаючи їх густо. «І крім того, незважаючи на жахливу річ, яку він зробив, він відсидів свій термін».

«Він дійсно зробив жахливу річ, - каже детектив.

«Я ніколи раніше не зустрічала нікого, хто б мав понад тридцять прострочених бібліотечних книг». Я беру серветку з коробки на столі і витираю очі. «Я маю на увазі, дві чи три, так, я розумію, як таке могло статися. Більше десяти було б досить погано. Але більше *тридцяти*?»

«Я знаю.» Він зітхає. «Таке бачиш лише раз у житті, коли працюєш копом, і сподіваєшся, що більше ніколи не побачиш».

Я шморгаю носом. «Як таке могло статися? Я й гадки не мала, що він такий... *монстр*. Він явно здатен на все». Саме тому я його і вибрала.

«Так, у мене теж були підозри, - каже Манчіні. «Тому я перевірів його. І виявилось, що Віллі має надійне алібі на день вбивства вашого чоловіка».

Моє серце вистрибує в грудях. «У нього... у нього воно є?»

Він киває. «Так. Він цілий день грав у турнірі з квідичу у Вермонті. Його знімали. Він ніяк не міг бути відповідальним за нещасний випадок з Грантом.»

«Що?»

«Це правда.»

«Стривайте. То квідич - це справжній *спорт*?» недовірливо запитую я. «І його знімають?»

«Саме так, місіс Локвуд», - урочисто каже він.

«Вони використовують мітли?»

«Так».

Я не мала жодного уявлення про все це. Я думала, що Віллі візьме на себе провину за вбивство Гранта, і я буду знята з гачка. Його надійне алібі у вигляді участі в матчі з квідичу - це погана новина. Але з іншого боку, я більше не відчуваю до нього жодного потягу.

«Як би там не було...» Детектив Манчіні підводиться на ноги. «Не буду більше забирати у вас часу, місіс Локвуд. Якщо у нас з'явиться ще якась інформація, я дам вам знати».

І ось так, просто так, він закінчив допит. Я була впевнена, що це закінчиться тим, що мене виведуть з дому в наручниках, але він навіть не виглядав підозрілим. Слава Богу, що вони чомусь не потурбувалися перевірити гальма в машині після аварії.

Я йду за детективом до вхідних дверей. Я майже знемагаю від полегшення, що він, здається, не підозрює мене і просто йде без подальших розмов. Це нарешті закінчилося, і мені більше ніколи не доведеться про це турбуватися. Він кладе руку на дверну ручку, але коли збирається її повернути, замислюється.

«Ще одне запитання, місіс Локвуд», - каже він.

«Гаразд...»

Він риється в кишені свого тренча і дістає фотографію «Полароїд», яку простягає мені. Виявляється, це фотографія внутрішньої частини розбитого «Мерседеса» Гранта, очевидно, зроблена до того, як його спресували в куб.

«Скажіть мені», - каже він. «Якого кольору ця сукня?»

Мій шлунок стискається. Я дивлюся на фото, помічаючи, що на задньому сидінні автомобіля лежить розірвана сукня. «Що?» встигаю запитати я.

Манчіні ніяково посміхається. «Я знайшов це фото у справі вашого чоловіка, зроблене з місця аварії. І ми з хлопцями з відділу не можемо припинити сперечатися про це. Я припускаю, що сукня була ваша. Якого вона кольору? Синьо-чорна, чи золотисто-біла?»

У роті пересохло настільки, що я не можу навіть говорити. Я розтуляю губи, але слова не виходять.

«Нам було просто цікаво», - каже він.

«Вона була...» Я оближую губи, щоб зволожити їх. «Взагалі-то, біла і золота».

«Так?» Він піднімає свої густі чорні брови. «Я був впевнений, що вона була синьо-чорна».

«Я... я не знаю, що вам сказати...»

Манчіні вириває фотографію з моїх пальців і ховає її назад у кишеню тренча. «Що ж, у будь-якому разі, ми продовжимо розслідування. Машина вашого чоловіка може бути кубом, але я не заспокоюся, поки не докопаюся до суті. Запам'ятайте мої слова.»

Я дивлюся, як детектив Манчіні сідає в поліцейську машину і від'їжджає. Але навіть після того, як машина поїхала, я все ще не можу розслабитися.

Після того, як детектив пішов, у мене не перестає паморочитися в голові.

Хто подзвонив у поліцію, щоб попередити їх? Чи підозрює Манчіні, що я відповідальна за нещасний випадок з Грантом? Я бачила по його очах, що він не зупиниться ні перед чим, поки не добереться до правди.

У мене паморочиться в голові. Я йду до ванної у пошуках чогось, що допоможе притупити біль. Зазвичай я приймаю кілька таблеток «Тайленолу», коли в мене болить голова, але у Гранта є сильніші ліки, які він приймав, коли в нього був сильний головний біль. Пляшечка з таблетками стоїть на другій полиці аптечки, і з відчаю я беру її з полиці і відкручую кришечку з захистом від дітей. Потім висипаю вміст у ліву руку.

Але у пляшечці немає білих пігулок. Натомість у пляшечці є дещо найнесподіваніше. Це ключ.

Я дивлюся на маленький ключ, що лежить на моїй лівій долоні. Я ніколи не бачила цього ключа раніше. Він не схожий на той, що від вхідних дверей. Або від поштової скриньки. Це точно не ключ від машини.

Може, це ключ від кімнати на горищі - тієї, що замикається лише ззовні?

Відколи я переїхала сюди, мене цікавило, що знаходиться в тій кімнаті. Грант наполягав, що це просто комора, нічого такого, що мене могло б зацікавити. Одного разу він навіть сказав мені, що загубив ключ. Коли я запропонувала викликати слюсаря, він огризнувся, що в цьому немає сенсу і що мені краще триматися подалі від таємничої кімнати на горищі.

Але тепер Грант мертвий. Принаймні, я так думаю. У будь-якому випадку, його тут немає, щоб зупинити мене.

Тримаючи ключ у руці, я повільно піднімаюся гвинтовими сходами на другий поверх. Я тримаюся за перила, знаючи, що якщо оступлюся і впаду, можуть пройти години, перш ніж мене знайдуть. Але ці сходинки далеко не такі круті, як ті дерев'яні, що ведуть на горище.

Коли я піднімаюся на другий поверх, згори лунає ще один удар. Я чую його відтоді, як живу тут, але Грант завжди наполягав на тому, що не варто хвилюватися. Він казав: «Звуки будинку».

Тепер я нарешті дізнаюся правду. Світло на сходах, що ведуть на горище, перегоріло багато років тому, тому я вмикаю телефонний ліхтарик, тримаючи його в одній руці, щоб освітити собі шлях нагору. Перила розхитуються в моїй руці, але я міцно тримаюся за них, долаючи скрипучі сходинки по одній за раз.

І ось я досягаю вершини.

Я свічу променем ліхтарика на замок на дверній ручці. Моя рука тремтить, коли я вставляю ключ у замок. Присягаюся, що раніше я чула звуки нагорі, але зараз там абсолютно тихо. Може, Грант казав правду. Може, ця кімната - просто комора, і нічого більше.

А може, всередині є мертві тіла. Може, труп Роберти гниє в цій кімнаті.

А може... всередині є хтось *живий*, який чекає, щоб накинутися, щойно я відчиню двері.

Повільно повертаю ключ.

Моє серце робить подвійні стрибки. Я чую клацання - двері відчиняються. Тепер я можу увійти в цю заборонену кімнату на горищі і дізнатися правду про те, що знаходиться всередині. Я штовхаю двері...

Це невелике приміщення, приблизно чверть розміру нашої спальні, і дуже затхле, ніби тут не прибирали і не витирали пил роками. У ньому є лише одне вікно, яке відчиняється з тріщиною. До стіни присунуті якісь коробки і манекен з напівзакінченою сукнею, пришитою до тіла. І тепер я вперше усвідомлюю, чому я чула звуки, що долинали з цієї кімнати на горищі. Я розумію, що було джерелом таємничих звуків.

Це робот-пилосос. На ньому їде кіт.

Кіт здивовано нявкає, коли бачить мене. Він зістрибує з Roomba, який все ще прокладає собі шлях між коробками та рідкісними меблями. Кіт третється об мою ногу, вичікувально дивлячись на мене, а коли я не пропоную йому їжу, він кидає на мене брудний погляд і вистрибує у прочинене вікно.

Ну що ж, гаразд.

Тепер Roomba застряг у кутку кімнати, видаючи роздратоване дзижчання. Я перемикаю увагу на центр кімнати, де стоїть крісло-гойдалка, повернуте до мене обличчям, з видом на те єдине крихітне вікно. Крісло продовжує гойдатися, вперед-назад, вперед-назад. Мабуть, воно рухається через вітерець з вікна. Хіба що...

У цьому кріслі хтось сидить?

Я швидко обходжу крісло збоку, і коли бачу, що воно порожнє, полегшено зітхаю. У кріслі-гойдалці нікого немає. Кімната абсолютно порожня, якщо не брати до уваги Roomba, який тепер постійно стукає об стіну. Ні живих людей, ні мертвих людей - тільки Roomba і, мабуть, іноді кіт, який любить на ньому кататися.

Але на сидінні крісла-гойдалки є дещо - маленький блокнот. Він запилений, але не так сильно, як інші речі в кімнаті. Схоже, що ним користувалися протягом останнього тижня чи двох. Насупившись, я беру його, і коли гортаю сторінки, на мене дивляться тисячі рядків безладних каракулів мого чоловіка.

Боже мій. Це щоденник.

Грант вів *щоденник*. Я б не очікувала цього від свого чоловіка - бо справді, хто в наші дні веде щоденник? І тепер я можу прочитати його і, можливо, розгадати таємницю, чому я продовжую бачити його скрізь, куди б я не пішла. Я збираюся читати по дві-три сторінки щодня - можливо, навіть по чотири, якщо я відчуваю себе амбітною. Я впевнена, що цей щоденник врешті-решт розкриє відповідь, хоча з тим темпом, з яким я планую його читати, мені знадобиться кілька місяців, щоб з'ясувати це.

Обережно сідаю на одну з коробок і починаю читати.

Щоденник Гранта

Великий дракон розтинав небо, його величні крила проривали туман купчастих хмар, створюючи симфонію сили і грації. Небесна істота, що викликала благоговіння, мала темно-фіолетову луску - кожна з яких була різного блискучого відтінку - що вкривала її змієподібне тіло, довгий м'язистий хвіст, що закінчувався гострою лопатою, ряд гострих, як бритва, зубів і очі, що горіли віковим розумом. Для дракона я була лише крихітною недосконалістю на величезному білому ландшафті снігу, що вкривав землю.

«Колись, - сказала я, - я приручу цього дракона і осідлаю його».

Позаду мене пролунав сміх. Я повернула голову і побачив Зельвікса Містмаеля, що стояв за кілька футів від мене, його м'язисті руки були складені на грудях на обладунках. Зельвікс посміхнувся до мене, його обличчя з чіткими лініями випромінювало мужність - скульптурна лінія підборіддя надавала йому вічної рішучості, а хвилі золотистого волосся ловили світло при кожному русі. Його досконалі риси обличчя затьмарював лише нерівний білий шрам на лобі у формі грозової хмари, який він заробив у битві, де наші сім'ї були зіштовхнуті одна проти одної. Тепер ми були запеклими ворогами, і він дав урочисту клятву одного дня вбити мене.

«Ти?» Зельвікс пирхнув. «Як ти зможеш приборкати того дракона? Ти ж всього лише фейрі!»

Гаразд, виявляється, це був не щоденник.

Очевидно, Грант вирішив написати роман. І він вирішив, що цей роман має бути... романтичним? Між чоловіком на ім'я Зельвікс Містмаель і впертою феєю на ім'я Фуріва Вінграсморіл?

У будь-якому разі, я не думаю, що цей зошит містить ключ до того, чому мені всюди ввижається Грант. І хоча я люблю хороші романтичні історії, його версія мені не дуже подобається. Тому я припиняю читати.

Ну що ж. Це вже занадто.

Я спускаюся вниз і не переймаюся тим, щоб зачинити за собою горище. Я відчуваю полегшення від того, що там не було жодного трупа, але й трохи розчарована. Я сподівалася отримати відповідь у тій кімнаті на горищі, але так і не отримала її. Я досі не розумію, чому мій мертвий чоловік продовжує з'являтися скрізь, куди б я не пішла.

Щоб відволіктися, я хапаю всі запіканки з холодильника і завантажую їх у багажник своєї машини. Немає жодного шансу, що я коли-небудь їх з'їм, тож найменше, що я можу зробити, - це відвезти їх Марні. Ну, насправді, найменше, що я можу зробити - це нічого. Але я зроблю краще і віддам їй запіканки.

Коли я зачиняю багажник своєї машини, мене знову охоплює відчуття, що хтось спостерігає за мною. Я обертаюся, і, звичайно, там нікого немає.

Але потім я чую звук. Легкий шелест у живоплоті в дальньому кутку моєї галявини.

Раніше Грант відповідав за догляд за нашим газоном. Незважаючи на те, що він багато працював в офісі, він пишався тим, що трава на нашій галявині була зеленою і здоровою. Живопліт досі ідеально підстрижений, настільки, що коли я помічаю нерівності в живоплоті, я з абсолютною впевненістю знаю, що там щось або *хтось* є.

Я також знаю, що якщо хтось ховається в цій огорожі, то виходу звідти немає. Моя власність оточена високим парканом. Той, хто ховається, повинен бути у всіх на виду, щоб вийти з моєї галявини. Я загнала їх у кут.

Я відчиняю багажник. Усередині вже лежать вісім форм для запікання, але є ще дещо - лопата, яку я постійно тримаю в багажнику на випадок, якщо мені потрібно буде відкопати машину зі снігу в екстреній ситуації.

Я виймаю лопату і крокую до огорожі з більшою впевненістю, ніж відчуваю. Моє серце робить сальто назад, але руки напрочуд тверді. Мені потрібно кілька секунд, щоб перетнути газон, і я зупиняюся перед огорожею. Шурхіт затих, але я можу сказати по фігурі, що всередині хтось ховається. Я в цьому впевнена.

«Я знаю, що ти там», - кажу я. «І цього разу ти не втечеш».

І тоді я піднімаю лопату над головою.

Я готова обрушити її з усієї сили. Але перш ніж я встигаю, вистрибує чоловік, здіймаючи руки вгору. У нього брудно-русяве волосся, блакитні очі й ідеальні точені риси обличчя.

Переді мною стоїть мій чоловік. Той, що загинув у вогняній авткатастрофі лише два тижні тому. А тепер він тут, все ще живий.

Я дивлюся на нього, кров шумить у вухах. «Грант?»

Ці знайомі очі зустрічаються з моїми. «Ні», - каже він. «Я не Грант».

Як би мені не хотілося вірити, що мій чоловік якимось чином не повернувся до життя, ніхто не може сказати мені, що чоловік, який стоїть переді мною, не Грант Локвуд. Зрештою, я була одружена з ним. Я знаю, як він виглядає. І я знаю, що це Грант.

Але наступні слова, що злітають з його вуст, все змінюють.

«Я - Брант. Однояцевий близнюк Гранта».

«Що?» кажу я. «Ти хто?»

Чоловік, дуже схожий на мого чоловіка, який стверджує, що його звать Брант, все ще тримає руки в повітрі. Я опускаю лопату, і він опускає руки.

«Ти однойцевий близнюк Гранта?» запитую я з неприхованим скептицизмом.

«Саме так.»

«Але це не має жодного сенсу». Я перериваю своє твердження, зариваючи лопату в траву. «Грант був єдиною дитиною.»

«Він збрехав тобі. Він не був єдиною дитиною. У нього був брат - я.»

«І все ж», - кажу я. «Це просто здається таким безглуздим і малоймовірним. Я маю на увазі, що однойцеві близнюки дуже рідкісні. І, чесно кажучи, це все здається дешевим і надто зручним поясненням того, що я всюди бачу свого мертвого чоловіка. Так і хочеться закотити очі.»

«Що ж, *вибачте*», - каже Брант. «А яке пояснення ви б хотіли? Що Грант повернувся з мертвих? Чи, може, ви все це вигадали? Як щодо того, що ви насправді перебуваєте в психіатричній лікарні, і весь цей шлюб був повністю у вашій голові? Так було б краще?»

«Ні, це набагато гірше.»

«Саме так.» Він тягнеться до задньої кишені своїх синіх джинсів і дістає потертий шкіряний гаманець. Він нишпорить всередині гаманця і нарешті витягує стару, зім'яту фотографію. «Це ми з Грантом у дитинстві.»

Я беру фотографію з його рук. На ній зображені два однакові кирпаті хлопчики років п'яти, одягнені в шорти і футболки, які мають разючу схожість як між собою, так і з чоловіком, що стоїть переді мною. Виглядає так, ніби це вже дуже давно лежить у його гаманці.

«Це могла бути підробка», - кажу я.

Він вириває фотографію з моєї руки і обережно кладе її у складки свого гаманця. «Це ви так кажете. Але подивіться на мене, Еліс. Невже вам потрібна фотографія, щоб довести, що я ідентичний з вашим покійним чоловіком?»

Слід визнати, що цей чоловік дійсно дуже схожий на Гранта. Є лише одна помітна відмінність.

Брант помічає, куди я дивлюся, і торкається бокової частини свого обличчя, трохи перед правим вухом, де є крихітна родимка діаметром близько двох міліметрів. «Це єдина відмінність між нами.»

Поки я дивлюся на Гранта, шматочки пазлу починають ставати на свої місця. Я не розуміла, як Грант міг майже щовечора вечеряти зі мною вдома, маючи при цьому зовсім іншу сім'ю, будинок якої був заповнений фотографіями, на яких він зображений як люблячий батько. Але тепер це раптом набуло сенсу.

«Марні - *твоя* дружина», - шепочу я.

«Так», - каже він.

«Але я не розумію. Чому ти сказав їй, що твоє ім'я Грант?»

Він стискає зуби. «Ви не розумієте, як мені було в дитинстві. Грант завжди був кращим з близнюків. Він завжди був тим, кого всі любили, хто отримував краці

оцінки в школі, а потім отримав чудову роботу, де заробляв купу грошей. У нього навіть ім'я краще з-поміж нас обох. Я маю на увазі *Брант*? Так звали зарозумілого багатія в якомусь підлітковому фільмі».

Я не можу не погодитися з його останнім зауваженням.

«Так чи інакше, - продовжує він, - коли я зустрів Марні, я подумав, що вона найдивовижніша людина на світі. Все, чого я хотів, - це сподобатися їй. І тому, коли вона запитала мене, як мене звати, я сказав, що Грант. Я вирішив, що врешті-решт скажу їй правду». Він хмуриться. «Гадаю, я дозволив цьому тривати занадто довго».

«Ти думаєш?»

Він опускає голову. «Я зробив кілька помилок у своєму житті. Не буду цього заперечувати.»

«Але я не розумію. Чому Марні думає, що ти помер?»

Він випускає довге, болісне зітхання. «Я любив Марні - справді любив. Але з роками все змінилося. Ми більше не підходимо одне одному, але вона, здається, не може з цим змиритися, тому що у нас дуже, дуже, *дуже* багато спільних дітей. Тому, коли я почув про смертельну аварію мого брата, я зрозумів, що це шанс для мене нарешті втекти від мого жахливого шлюбу».

Я згадую вітальню будинку Марні та Бранта. Пам'ятаю, як дивилася на фотографії на стінах. Вони здавалися такими щасливими разом. Але я знаю з досвіду, що посмішки на фотографіях можуть бути ілюзією.

«Це були всі ці діти?» запитую я його. «Це те, що створило напругу у вашому шлюбі?»

Він хитає головою. «Ні, діти чудові. Мені шкода, що так сталося - я справді буду сумувати за своїми дітьми».

«Ти не погоджувався з кольором тієї сукні?»

«Що?»

«Нічого. Не бери в голову.» Я насупилася на нього. «То що це було?»

«Це...» Він копає п'ятою землю на нашому подвір'ї. «Трохи боляче визнавати. Я... я не дуже добре тебе знаю, і я не хочу, щоб ти про мене погано думала».

«Я не буду погано про тебе думати.»

«Будь ласка. Я не хочу цього говорити...»

В його очах біль, який нагадує мені біль, який я відчувала під час мого шлюбу. Я не знаю, через що він проходив, але починаю підозрювати, що це було так само погано, як і моя власна ситуація. Як і мені, йому явно потрібно з кимось поговорити.

«Розкажи мені. Будь ласка, Бранте.»

«Вона...» Він заплющує очі. «Їй не подобається Nickelback¹. А я...» Його адамове яблуко хитається. «Я люблю їх. Ось я і сказав це. «Nickelback» - мій найулюбленіший гурт усіх часів, а моя дружина їх терпіти не може».

¹ Nickelback — канадський рок-гурт, що грає в стилі постгранж, альтернатива та хеві-метал. До складу гурту на даний момент входять вокаліст Чад Крюгер, гітарист, клавішник та бек-вокаліст Раян Пайк, басист Майкл Крюгер та барабанщик Деніел Адаір.

«Брант...»

«Ти й гадки не маєш, як це було.» Він витирає очі тильною стороною долоні. «Ми їдемо разом у мінівені, по радіо грає [«How You Remind Me»](#), і вона каже мені: «Вимкни цю жахливу музику». Вона каже, що вони... вони дуже фальшиві, а їхні пісні зроблені з... суто комерційних міркувань». Його голос небезпечно тремтить, погрожуючи зірватися. «Вона каже, що... вони навіть не справжній гурт. Вона каже, що вони нікому не подобаються, і зі мною, мабуть, щось не так». Він здавлено плаче. «І тепер ти, мабуть, теж думаєш, що зі мною щось не так».

Я кліпаю, дивлячись на нього з недовірою. «Брант, я люблю Nickelback».

Він насторожено дивиться на мене. «Ти ж не можеш так казати. Ти просто знущаєшся наді мною.»

«Ні, це правда! Я люблю Nickelback! У них така гарна енергетика, їхні тексти такі глибокі, а мелодії - це ідеальна суміш поп-музики та гранжу. Це мій улюблений гурт».

Повільна посмішка розпливається на його губах. «Я... я думав, що я був єдиним».

«Я думала, що я була єдиною!»

Наші очі зустрічаються, і на мить мені стає цікаво, яким би було моє життя, якби у мене був інший брат. Я не дуже добре знаю Бранта, але раптом відчуваю, що ми спілкуємося на такому рівні, на якому ми з Грантом ніколи не спілкувалися. Зрештою, у нас є щось спільне, що є у дуже небагатьох людей у світі.

«Вибач, що я стежив за тобою, - тихо каже Брант. «Я не хотів тебе налякати. Я просто хотів переконатися, що з тобою все гаразд після смерті мого брата».

«Зі мною все гаразд», - кажу я. «Насправді, я більш ніж в порядку. Грант був... Він не завжди був добрим до мене. Як сказав би Чед Крюгер, життя з ним ледь не вбило мене».

«Хоча мені сподобалася цитата з Nickelback, мені дуже шкода це чути». Брант простягає руку, щоб ніжно торкнутися мого плеча. «У Гранта були проблеми. У нас було важке дитинство, м'яко кажучи».

«Справді? Він ніколи не розповідав мені про це».

«Так, це було жахливо». Він здригається від спогадів. «Це все через дослідження однойцевих близнюків, які нам робили, коли були молодшими».

«Дослідження однойцевих близнюків?»

«Так, вони були нескінченними», - стогне Брант. «Нам постійно перевіряли наш IQ. Одного разу нам обом дали зефір і сказали, що якщо ми не з'їмо його протягом п'яти хвилин, то отримаємо другий зефір. А одного разу вони відправили Гранта в космос, а коли він повернувся, вони взяли у нас кров, слину і сечу, щоб порівняти їх. А йому тоді було лише шість років!»

Звучить досить неприємно. Хоча це не виправдовує того, що він зробив зі мною.

«Слухай, - кажу я, - тобі краще зайти в будинок. Якщо ти будеш стояти на газоні досить довго, хтось із сусідів побачить тебе».

Він піднімає брову. «Ти довіряєш мені настільки, що впустиш мене до свого будинку?»

Я вагаюся на долю секунди, але потім хитаю головою. Незважаючи на те, що я познайомила з Брантом лише сьогодні, я відчуваю незрозумілий зв'язок з ним. Я довіряю йому. Не думаю, що він мене скривдить.

Сподіваюся, я не роблю жахливої помилки.

Брант здивовано роззирається по нашому будинку. Він милується нашим сімдесятидвохдюймовим телевізором, проводить пальцями по антикварній шафі, а потім зі стогоном екстазу занурюється в подушки нашого італійського шкіряного дивану.

«Ого», - нарешті каже він. «Мій брат дуже добре попрацював над собою». Але він дивиться прямо на мене, коли говорить ці слова.

Я прочищаю горло. «Дозволь мені увімкнути трохи музики».

Я прошу Алексу увімкнути радіо Nickelback. Коли мелодія [«Rockstar»](#) заповнює кімнату, посмішка розпливається по красивих рисах обличчя Бранта. Я зависаю над диваном, не знаючи, як підійти до цієї досить унікальної ситуації. Я маю на увазі, що цей чоловік - однояйцевий близнюк чоловіка, якого я вбила, а я дізналась про його існування лише п'ять хвилин тому. Таке нечасто трапляється з людьми.

«Тобі щось принести?» запитую я. «Чаю?»

«Ненавиджу чай».

Я ахнула. «О Боже, я теж ненавиджу чай! Я просто... Я запропонувала його тобі, бо подумала...»

«Все гаразд», - каже Брант. «Я розумію. Це той самий кошмар, який я пережив».

Я опускаюся на диван поруч із ним, стискаючи руки на колінах. «Не знаю чому, але я відчуваю цей дивний зв'язок з тобою».

«Тому що я схожий на Гранта».

«Ні», - твердо кажу я. «Це щось більше. Я ніколи не відчувала нічого подібного до Гранта. Я любила його, звичайно, але...»

«Ні, я розумію.» Він супить брови. «Це те, що я відчував до Марні. Я любив її, але завжди чогось не вистачало. Але тепер, коли я зустрів тебе... Таке відчуття, ніби ми дві сторони однієї медалі».

Я нетерпляче нахилиюся вперед. «Розкажи, що ще ти ненавидиш.»

«Я ненавиджу так багато речей», - розмірковує він. «Не знаю, з чого почати. Я... я ненавиджу будь-яку книгу, яка отримала Пулітцерівську премію². Ненавиджу людей, які користуються телефонами на Android. Ненавиджу чорний шоколад. Ненавиджу помідори, коли вони сирі, але люблю їх, коли вони приготовані. Ненавиджу, коли таємнича книга закінчується на кліффхенгері³, і ти змушений читати другу частину, щоб дізнатися, хто це зробив. Ненавиджу копійки».

У мене паморочиться в голові. Я ненавиджу *все* те саме, що ненавидить Брант. Особливо пенні. Я не розумію, чому вони досі у нас є. Від півпенні позбулися ще *кілька століть* тому.

² Пулітцерівська премія — одна з найпрестижніших нагород у галузі літератури, журналістики, музики і театру в США, заснована видавцем «жовтої преси» Джозефом Пулітцером. З 1917 року премія вручається щорічно в перший понеділок травня опікунами Колумбійського університету в Нью-Йорку. Розмір премії — 10 тисяч доларів.

³ Кліффхенгер — художній прийом у створенні сюжетної лінії, під час якої герой стикається зі складною дилемою або наслідками своїх чи чужих вчинків, але у цей момент оповідання обривається, таким чином, залишаючи розв'язку відкритою до появи продовження.

«Також, - додає він, - я ненавиджу, що Сполучені Штати - єдина країна, яка не перейшла на метричну систему. Це мене просто бісить!»

«Метрична система, безумовно, є найкращою одиницею виміру, - кажу я. - «Набагато логічніше, коли все вимірюється на основі чисел, кратних десяти. Наприклад, дванадцять дюймів у футі? Що *це* таке? І це ніяк не пов'язано з 5280 футами в милі, які навіть не кратні дванадцяти! Наша нинішня система - це, по суті, конгломерат неузгоджених систем вимірювання».

«Я відчуваю те саме, - шепоче він.

Я ніколи не мріяла, що знайду свою другу половину, але все, що говорить Брант, так глибоко резонує зі мною. У мене не було таких почуттів, навіть коли ми з Грантом були щасливі разом. Його навіть не *цікавила* метрична система. Брант так сильно відрізняється від мого чоловіка, навіть за винятком крихітної родимки біля його правого вуха.

І все ж мої почуття такі недоречні. Я не можу закохатися в Бранта. Що подумують люди? А як же Марні і всі їхні багато-багато дітей?

«Хочеш повечеряти зі мною сьогодні ввечері?» випалила я.

«Так», - миттєво відповідає він.

Вперше за дуже довгий час я відчуваю приплив щастя. Ми з ним обмінюємося дурнуватими усмішками, і я бачу, що він чекає на це так само, як і я. Я не знаю, чи є якийсь шанс на майбутнє між мною і Брантом, але я принаймні хочу познайомитися з ним ближче.

«У мене є кілька справ, про які мені потрібно подбати», - каже він мені. «Як щодо того, якщо я візьму щось на вечерю, і ми зустрінемося тут о восьмій годині?»

«Звичайно», - кажу я. «Що ти хочеш на вечерю?»

«Як щодо Макдональдса?»

Я знову затамував подих. «Ти читаєш мої думки».

Грант любив тільки вишукані речі в житті. Він ніколи б не став їсти в ресторані швидкого харчування. Будь-яке життя, яке я б мала з Брантом, дуже відрізнялося б від того, яке я мала з моїм чоловіком. І це не так вже й погано.

Я проводжаю Бранта до входних дверей. Він востаннє посміхається мені, і хоча зовні він ідентичний моєму чоловікові, в цей момент він чомусь здається мені красивішим, ніж був Грант. Він затримується біля дверей, не збираючись покидати мій дім. Він стоїть там, його погляд прикутий до мене.

«Еліс», - каже він.

«Брант», - відповідаю я.

А потім, перш ніж я усвідомлюю, що відбувається, він нахиляється і притискає свої губи до моїх. Він цілує мене так, як Грант не цілував мене вже дуже давно. Він цілує мене, поки мої ноги не підкошуються, і йому доводиться тримати мене, щоб я не впала на коліна. Це нагадує мені той перший поцілунок з Грантом біля французького ресторану, коли всі молекули мого тіла вибухали одночасно. Я скучила за цим відчуттям.

Коли він нарешті відсторонюється, ми обоє хапаємо ротом повітря. «Побачимося о восьмій», - обіцяє він.

Я дивлюся, як Брант зникає на доріжці до мого будинку. Імовірно, він збирається поїхати на тому ж зеленому седані, на якому він переслідував мене раніше.

Це Брант переслідував мене. Він сказав, що робив це, тому що наглядав за мною, але коли я думаю про це зараз, це пояснення не зовсім відповідає дійсності. Якби він хотів наглядати за мною, чому б йому просто не підійти до моїх дверей і не представитися?

І все ж моє чуття підказує мені, що я можу довіряти Бранту Локвуду.

Оскільки зараз я не збираюся їхати до Марні, я витягаю запіканки з машини і повертаю їх до переповненого холодильника. Запіканки змушують мене думати про Поппі і про те, як вона хвилювалася за мене останні кілька днів, тому я вирішую поїхати до неї додому, щоб розповісти про те, що щойно сталося. Поппі - моя найкраща подруга, і вона має чудовий погляд на речі. Я розповім їй усе, що сказав мені Брант - її реакція покаже мені, чи можу я йому довіряти.

Поппі була моєю сусідкою останні п'ять років. Вона живе в будинку в колоніальному стилі праворуч від моєї ділянки. На відміну від мого розлогого нового будинку, її будинок простий, прямокутний і симетричний, з крутим двосхилим дахом. Зазвичай вона приходиться до мого будинку, а не навпаки. Коли я крокую її доріжкою, яка трохи заросла бур'янами з її саду, мені спадає на думку, що я не була у неї вдома вже досить давно.

Вхідні двері будинку Поппі знаходяться прямо в центрі ділянки, а навколо них - кілька невеликих багатопанельних вікон. Я притискаю палець до дверного дзвінка, чекаючи, поки подруга мене впустисть.

Минає кілька секунд. Нарешті я чую шаркання за дверима. Але коли вони відчиняються, переді мною стоїть не Поппі. Це літня жінка з білосніжним волоссям, зібраним у пучок за головою. Вона згорблена, з ціпком у кістлявій руці.

Вона дивиться на мене із запитальним виразом на обличчі. «Чи можу я вам допомогти, дорогенька?»

«О,» - кажу я. «Я просто... Поппі вдома?»

«Поппі?»

«Поппі Дерден», - кажу я. «Вона живе тут».

Літня жінка хмуриється на мене, і наступні слова, що вилітають з її вуст, пробирають мене до кісток. «Ніхто з таким ім'ям тут не живе».

Ніхто з таким ім'ям тут не живе.

Я витріщаюся на стареньку. Очевидно, вона просто стара і розгублена - можливо, старенька тітка, яка приїхала до Поппі на тиждень. «Про що ви говорите? Поппі живе тут останні п'ять років! Вона моя найкраща подруга!»

Жінка задумливо крутить у руці ціпок. «Тут колись жив хтось з таким ім'ям».

Я не розумію, про що вона говорить. Невже Поппі раптом вирішила переїхати, не сказавши мені? «Куди вона поїхала?»

«Вона померла», - каже мені старенька. «Була страшна пожежа, і жінка на ім'я Поппі загинула. Але... це було тридцять років тому».

У роті в мене раптом пересохло, і я мушу вичавити з себе наступні слова. «Ви... ви впевнені?»

«О, так. Я живу тут вже багато років».

Весь мій всесвіт пішов шкереберть. Я відступаю від дверей, ледь не перечепившись через дві сходинки до парадного входу. Я не знаю, що відбувається. Все, що я знаю, це те, що мені треба забиратися звідси до біса, поки у мене не віднялися ноги.

Я поспішаю назад до власного будинку так швидко, як тільки можу. Зачиняю за собою двері і стою у фойє, намагаючись перевести подих.

Що тут щойно сталося? Поппі була моєю найкращою подругою відтоді, як я переїхала сюди жити з Грантом. А тепер ця жінка каже мені, що вона там не живе - *ніколи* там не жила. Що єдина Поппі, яка жила в цьому будинку, загинула під час пожежі тридцять років тому.

Чи вигадала я свою найкращу подругу? Зізнаюся, здається неймовірно малоімовірно, що я могла б якось уявити собі дружбу з іншою людиною, яка навіть не існувала. Здається, якби мій мозок був здатен на щось подібне, я б не змогла функціонувати в реальному світі. Я маю на увазі, що це *дійсно* існує.

І все ж частина цього відповідає дійсності. Поппі завжди була поруч зі мною, коли я потребувала її, завжди в *потрібний* момент. Вона завжди говорила мені правильні речі в потрібний час - завжди саме те, що я хотіла почути. Можливо, Поппі була способом мого мозку впоратися з Грантом, який мучив мене з приводу тієї сукні. Господь знає, що вона мені була потрібна.

Боже, мені потрібно змінити всі мої екстрені контакти на когось, хто дійсно існує.

Тепер, коли я розумію, що Поппі була лише плодом моєї уяви, я відчуваю себе трохи розгубленою. За останні кілька років я так покладалася на її дружбу, але її навіть не існувало. Тепер я зовсім одна. Ну, я і дитина, що росте всередині мене, але вона не буде великою розрадою на деякий час.

Але принаймні у мене є Брант. Він - це все, чим не був мій чоловік, і через кілька годин ми будемо разом смачно вечеряти, можливо, з доларового меню. Я не можу дочекатися, коли побачу його знову. Все буде добре.

Рівно о восьмій годині у мої двері дзвонять.

Брант не забарився - я це ціную. Грант був настільки зайнятий роботою, що здавалося, ніби він ніколи не повернеться додому на вечерю вчасно. Тож я вдячна, що його брат-близнюк більше відповідає моєму власному почуттю вчасності.

Коли я відчиняю вхідні двері, переді мною стоїть Брант у тих самих потертих синіх джинсах і сірій футболці, в яких він був раніше. Грант ніколи б так не вдягнувся, але навіть попри це, Брант виглядає неймовірно гарно. І він до болю схожий на мого чоловіка - за винятком крихітної родимки біля правого вуха.

Він стискає коричневий паперовий пакет з логотипом «Макдональдса». А в іншій руці він тримає подарункову коробку.

«У мене для тебе невеличкий подарунок», - каже він. «Сподіваюся, ти не будеш проти».

Він навіть здогадався, що я люблю подарунки. Він справді дуже інтуїтивно мене розуміє.

Брант кидає коричневий паперовий пакет на мій журнальний столик, і ми вдвох сідаємо на диван. Запах смаженої олії наповнює вітальню, і мій шлунок виразно бурчить.

Він сміється. «Голодна?»

«Вмираю з голоду». Я затамовую подих, знаючи, що Брант не знає про мою таємницю. Але якщо ми збираємося стати друзями - і, можливо, чимось більшим - він заслуговує на те, щоб знати правду. «Я взагалі-то... я зараз їм за двох».

Його очі розширюються. «Ти вагітна?»

Я повільно киваю, спостерігаючи за його реакцією. «Я дізналася тільки після смерті Гранта. Ми довго намагалися завагітніти, але...»

Як я могла переплутати світлодіодну та внутрішньоматкову спіраль? Чесно кажучи, вони повинні були б написати якесь попередження на коробці світлодіодних ламп: *Ці лампи не запобігають вагітності.*

Але Брант не здається засмученим. Якраз навпаки. «Це дивовижно, Еліс!»

«Це нічого не змінює, чи не так?» Я оближую губи. «Я маю на увазі той факт, що я вагітна дитиною Гранта?»

«У нас з Грантом однакова ДНК», - нагадує він мені. «Тож будь-яка його дитина насправді так само тісно пов'язана зі мною, як і моя власна».

«То... ти не проти?»

«Звісно, ні! Я люблю дітей! Я завжди...» Він замовкає, а натомість просто посміхається до мене. «Я думаю, це чудово. Справді.»

«Я відчуваю таке полегшення.» Мої плечі розслабляються, і я повертаю йому посмішку. «І я рада, що цю дитину не буде виховувати Грант. Її виховуватимуть двоє батьків, які розуміють, що метрична система набагато краща за імперські одиниці».

«Саме так. Щоранку ми будемо відправляти її до школи з двомастами п'ятдесятьма мілілітрами молока». Брант смикає себе за горловину футболки і корчить гримасу. «Еліс, мені неприємно про це просити, але ти не будеш дуже

заперечувати, якщо я перевдягнуся в один з нарядів Гранта? Я ношу один і той самий комплект одягу вже два тижні, і мені страшенно хочеться вдягнути щось свіже».

Грант дуже бережно ставився до свого одягу, але, гадаю, тепер це не має значення. Зрештою, він мертвий, тож не буде заперечувати. «Вдягай.»

«Дякую.» Він махає пальцем. «А ще пообіцяй мені, що не відкриєш свій подарунок, поки я не повернуся».

«Я можу почекати.» Я занурюю руку в пакет з «Макдональдса». «Якщо мені не доведеться чекати на картоплю фрі».

Він сміється. «Я б ніколи не був таким жорстоким».

Я пірнаю на кухню, щоб взяти склянку води, бо картоплю фрі з Макдональдса без води точно не можна їсти. Я запихаю купу картоплі в рот, насолоджуючись тим, як вона тоне на язиці. Ніщо не може зрівнятися з чистим, непідробним задоволенням від поїдання жирної картоплі фрі.

«Гаразд!» - гукає голос з другого поверху. «Я повернувся!»

Я нахилию голову, щоб подивитися на верхню частину сходової клітки. Брант щойно вдягнений в один із костюмів Гранта від Армани. Я затамувала подих, дивлячись, як він спускається сходами. Яким би він не був привабливим, мені шкода, що він не вдягнув нічого, окрім костюма. У джинсах і футболці Брант дуже схожий на Гранта, але тепер, коли він одягнений в один з цих костюмів, мені здається, що мій мертвий чоловік повернувся до життя.

Брант схиляє голову набік. «З тобою все гаразд, Еліс?»

«Так», - вимовляю я. «Звісно. Я просто... У цьому костюмі ти так схожий на...»

Він морщить брови. «Ох... тобі незручно? Хочеш, щоб я переодягнувся?»

«Ні...» Мені вдається посміхнутися. Я виглядаю дурнувато. «Нічого страшного. Нічого страшного.»

Він обходить диван і сідає поруч зі мною. На його обличчі хлоп'яча усмішка, яка нагадує мені дитину на Різдво. Він бере запаковану коробку з подарунком і простягає її мені. «Тепер настав час подарунка».

Я кидаю на нього промінь, відкидаючи будь-яку тривогу щодо костюма, в якому він одягнений. «Дякую тобі. Ти такий турботливий, Бранте.»

Я беру в нього коробку. Трясу її, сподіваючись почути, як всередині торохтять цукерки. Але ні. Це більше схоже на щось м'яке. Мені так цікаво дізнатися, що він мені приготував. Сподіваюся, це новий шарф. І не теплий шарф, а один з тих марних шовкових шарфів.

Я розриваю зелений обгортковий папір і виявляю всередині квадратну білу коробку. Я зупиняюся, посміхаючись до Бранта. Він підморгує мені.

«Давай», - каже він. «Відкривай».

Повільно піднімаю кришку з коробки. І коли я бачу, що всередині, моє серце робить зворотний стрибок, за яким слідує подвійний стрибок, а потім переходить у стрибок на руках.

Ні. Ні, цього не може бути.

Це синьо-чорна сукня.

«Тобі подобається, Еліс?»

Я піднімаю очі й дивлюся на чоловіка, що сидить поруч зі мною в костюмі від Армані, з руським волоссям і блакитними очима та крихітною родимкою біля правого вуха. Він виглядає так само, як і хвилину тому, але щось у його голосі змінилося.

«Що це?» шепочу я.

«Це сукня, дурненька», - каже він. «І я купив її у твоїх улюблених кольорах. Синє і чорне». Він хилить голову набік. «Ти ж любиш синє і чорне, чи не так, Еліс? Чи ти б віддала перевагу чомусь білому та золотому?»

Страх стискає мої груди лещатами. «Хто ти?»

«Або, можливо, жовтий і фіолетовий, якщо ми говоримо про безглузді поєднання, - продовжує він. «А чому б не зелений і салативий? Все, що завгодно!»

«Грант?» Я встигаю.

Він вигинає одну зі своїх світло-каштанових брів. «Як я можу бути Грантом? Грант мертвий, чи не так? Ти вбила його, чи не так?»

Я випускаю болісний крик, падаючи на диван. «Що відбувається? Про що ти говориш, Бранте?»

Чоловік, що сидить поруч зі мною, облизує кінчик свого вказівного пальця. Потім треться об бічну частину обличчя, доки ця крихітна родимка не зникає. Тепер, коли він одягнений у цей дорогий костюм, а родимка, очевидно, зникла, у мене більше не залишилося жодних сумнівів.

Переді мною сидить Грант Локвуд.

«Мій брат-близнюк був нікчемною п'явкою, - спльовує він. «Завжди був і завжди ним буде. Він прийшов до мене кілька тижнів тому, намагаючись змусити мене дати йому трохи грошей на його до смішного велику родину. Якщо не можеш утримувати вісьмох дітей, то не заводь вісьмох дітей! Який невдаха».

Я не знаю, що відповісти. Слова вилетіли з моєї голови, і все, що залишилося - це паралізуючий страх.

«Тож я сказав Бранту, що не можу дати йому грошей, - продовжує він, - але я сказав, що віддам йому свій «Мерседес». Я сказав йому, що він коштує багато грошей, і він знав, що зможе його продати. Він був у захваті. Звичайно, я вже бачив, як ти копалася під моєю машиною. Я знав, що гальма відмовлять». Усмішка торкається його вуст. «Після багатьох років, коли він був скалкою в моєму боці, мій брат нарешті пішов на дно в променях слави».

Я схоплююся з дивана, хоча не впевнена, що ноги мене витримують. Я не можу повірити в те, що чую. Чоловіка, якого я впізнала в морзі, звали *Брант*, а не Грант. Я помітила, що він був одягнений не так, як зазвичай ходить Грант, але його сорочка і штани були в крові, тому я не надала цьому значення.

«Ти справді думала, що зможеш позбутися мене, Еліс?» Він хапає синьо-чорну сукню, яку я залишила в коробці. «Ти справді думала, що зможеш мене вбити і тобі це зійде з рук?»

Так. Очевидно, що так. Але я можу лише німо хитати головою.

«Що ж, ти помилялася». Він підводиться на ноги і починає рухатися до мене. Я роблю крок назад, гадаючи, чи не втекти мені від нього. «Тепер я хочу, щоб ти вдягла цю сукню».

«Ні», - вигукую я. «Я не буду цього робити.»

«Зробиш!» - огризається він. «І тепер, коли ти носиш мою дитину, тут відбудуться деякі зміни. Перш за все, я замовлю тобі цю сукню в розмірі для вагітних. Можливо, пару відповідних штанів з регульованим поясом».

«Ні!» кричу я. «Я не буду це носити!»

«Вдягнеш». Він продовжує рухатися до мене, коли я відступаю. «Ти будеш робити все, що я тобі скажу.»

«А якщо ні?»

«Я скажу поліції, що це ти винна у нещасному випадку з моїм братом. Ти сядеш у в'язницю до кінця свого життя». Він підморгує мені. «Я вже попередив детектива Манчіні».

Грант був тим, хто повідомив Манчіні про те, що в машині були перерізані гальма. Я повинна була здогадатися.

Він задумливо нахилив голову. «Або, можливо, я зроблю добру справу і покінчу з твоїм жалюгідним маленьким життям».

«Ні...» Я роблю ще один крок назад і натикаюся на стіну. Відступати більше нікуди. Він буквально загнав мене в кут. «Ти б цього не зробив. Ти ж не вб'єш когось по-справжньому».

«Можливо, я б...» Він стискає кожен кінець синьо-чорної сукні в кулаках так, що тканина утворює форму мотузки. «Зрештою, я зробив це одного разу. Ніхто й не підозрював, що утоплення Реберти в морі було не просто трагічною випадковістю».

У мене перехоплює подих. Грант і свою першу дружину вбив? Я приголомшена. Коли він розповідав мені про те, як вони попливли посеред моря на його приватній яхті в ніч на третю річницю їхнього весілля, і вона послизнулася і впала з палуби без свідків, залишивши йому свої величезні статки, це звучало так невинно.

«Я можу піти до Марні, - продовжує він, - і сказати їй, що справжній Грант мертвий, і я можу взяти на себе життя мого брата. А коли тебе не буде, Грант стане найближчим родичем і успадкує всі мої гроші». Він гордо посміхається. «Нам більше ніколи не доведеться слухати Nickelback».

Сльози стоять у мене на очах, погрожуючи ось-ось розлитися. «Ти монстр».

Його очі мерехтять під світлом даху. «Хіба?»

«Ти потрапиш у пекло...»

Він посміхається до мене. «Тоді побачимося там, чи не так?»

Я не можу його зупинити. Він наближається до мене з синьо-чорною сукнею, перетвореною на зашморг. Я уявляю, як він обвиває її навколо моєї шиї, стискає і стискає...

«Тільки подумай, Еліс, - каже він. «Скоро твоє обличчя посиніє. А коли вони покладуть тебе в землю, воно стане чорним».

Я притискаюся до стіни, гадаючи, чи зможу втекти, але не думаю, що зможу. Грант надто близько, і якщо я зроблю якийсь різкий рух, він накинеться. Він планував цей момент відтоді, як ми побачили ту смугасту сукню на екрані його

комп'ютера. Скоро все закінчиться. І ніхто ніколи не запідозрить, що Грант убив мене, бо всі знатимуть, що він мертвий.

Я кладу руку на живіт. *Мені так шкода, крихітко. Пробач, що не змогла врятувати тебе від цього монстра.*

Грант простягає руку, затиснувши тканину сукні між кулаками, рухаючись до моєї шиї, але перш ніж він встигає туди дістатися, кімнатою лунає гучний удар. І так само, як це сталося, Грант накульгує і падає на підлогу, втрачаючи свідомість.

Я розгублено піднімаю очі. І коли я бачу, хто стоїть переді мною, мій рот роззявляється.

Це Поппі. І вона тримає лопату.

Що?

Я так збентежена. Сьогодні я ходила до Поппі додому і виявила, що її не існує, але вона якимось чином щойно врятувала мені життя. Як таке можливо?

«Я вже збиралася постукати у вхідні двері, але почула крики зсередини, - розповідає вона, відкидаючи пасмо волосся, що вибилося з розпатланого пучка. «Тож я схопила лопату, яку знайшла у тебе на подвір'ї, і зайшла через задній вхід». Вона дивиться вниз на Гранта, який лежить непритомний на підлозі. «Добре, що я це зробила».

Я переводжу погляд з лопати в руках Поппі на непритомного чоловіка. «Але... як ти це зробила?»

Поппі притискає лопату до стіни. «Зробила що?»

«Як ти вдарила його по голові, коли я стояла тут?»

«Я просто взяла лопату і замахнулася нею щосили. Він легко впав!»

«Але...» Я уважно розглядаю жінку, яку вважала своєю найкращою подругою, від її штанів для йоги до мішкуватої футболки. Вона виглядає напрочуд реальною для людини, яку я галюциную. Я зараз трохи вражена своїм мозком. «Але ти не реальна. Ви всі в моїй голові.»

«Я що?»

«Ти плід моєї уяви», - пояснюю я. «Я вигадала тебе, щоб впоратися з моїм чоловіком і його одержимістю».

«Перепрошую?» Вона кладе руку на стегно. «Я щойно врятувала тобі життя, вдаривши твого чоловіка-тирана лопатою по голові, а тепер ти віддячуєш мені, кажучи, що мене не існує?»

«Але це не так», - наполягаю я.

«То як же я вдарила Гранта лопатою по голові?»

Я опускаю погляд на власні долоні. «Мабуть, я вдарила його по голові тією лопатою. Якось так».

Поппі заковчує очі. «Гаразд, а як щодо тих п'яти запіканок, які я тобі принесла?»

«Я, мабуть, сама їх приготувала».

«А як щодо тих разів, коли я підвозила тебе до торгового центру, і ми разом ходили по магазинах?»

«Мабуть, я була за кермом.»

«А як щодо того, коли я зробила ту величезну м'ясну тарілку для книжкового клубу, з усіма тими маленькими трояндочками з прошутто, які я годинами формувала?»

«Гадаю, я сама зробила тацю для м'яса і вирізала всі ті трояндочки». Поппі дивиться на мене, і я безпорадно знизую плечима. «Вибач. Повір мені, я щиро хотіла б, щоб ти була справжньою. Але кілька годин тому я була у тебе вдома, і...» Я показую жестом у вікно на будинок у колоніальному стилі, від якого мене прогнала старенька. «Там жив ще хтось. Вона сказала мені, що багато років тому тут жила Поппі, але вона загинула під час пожежі».

Поппі витріщилася на мене. «Еліс, ти серйозно? Ти ж знаєш, що я живу в будинку *ліворуч*? А праворуч - місіс Хаббард, і вона постійно щось плутає».

«Що?»

«О, Боже мій.» Вона видихає повітря крізь зуби. «Ось чому мене дратує, що я завжди приходжу до тебе додому. Може, якби ти приходила до *мене* трохи частіше, ти б знала, де я живу, Еліс.»

«Ох.» Тепер, коли вона про це згадала, я згадала, що будинок Поппі - це жовтий будинок зліва. Упс, помилилася. «Вибач за це.»

Грант починає ворухитися на килимі під нами. Він щось бурмоче, і його очі розплющуються. Схоже, він збирається знову спробувати встати, але, чесно кажучи, я вже готова покінчити з цим. Я поглядаю на Поппі, а потім, не кажучи більше ні слова, підхоплюю лопату, яка все ще притулена до стіни. І опускаю її на голову Гранта. Потім роблю це ще раз.

І ще раз.

І ще раз.

Поппі спостерігає за всім цим, але не зупиняє мене. Коли я закінчую, весь килим і лопата в крові. Але Грант більше не рухається.

«Він мертвий.» Лопата випадає з моєї руки і з брязкотом падає на підлогу. «Кошмар нарешті закінчився.»

«Ще ні.»

Я піднімаю очі. «Що ти маєш на увазі?»

«Нам ще треба сховати тіло.»

Наступні дві години ми з Поппі ховаємо мого чоловіка на моєму задньому дворі.

Все, що я можу сказати, це те, що я абсолютно впевнена, що вона не вигадана, тому що я ніяк не змогла б зробити це сама. Я знаходжу в гаражі додаткову лопату, і ми копаємо яму, достатньо велику, щоб кинути туди тіло Гранта. Ми копаємо землю на глибину близько трьох футів⁴, сподіваючись, що цього буде достатньо, щоб тварини не змогли дістатися до нього.

І ніхто не буде шукати Гранта, оскільки всі вже думають, що він мертвий. Хоча мені все одно доведеться мати справу з детективом Манчіні.

Разом ми піднімаємо його і кидаємо в неглибоку могилу. Він все ще одягнений у свій модний костюм, і хоча всі м'язи його тіла розслабилися в смерті, він все ще стискає синьо-чорну сукню в правій руці.

«Ти ніколи, ніколи не відпустиш її, так?» прошепотіла я.

Він не відповідає.

Ми не зупиняємося, щоб сказати кілька слів на його честь. Ми швидко згрібаємо землю назад у могилу, прикриваючи тіло мого чоловіка. Лише після того, як ми зачерпнули останню землю назад у яму і розрівняли його могилу, Поппі поклала руку мені на плече.

«Еліс, - каже вона, - ти затамувала дихання».

«Справді?»

«Так, затамувала.»

«О, Боже!» Я притискаю руку до грудей. «Я навіть не усвідомлювала цього! Дякую, що зауважила.»

Я випускаю подих. Нарешті все скінчилося. Слава Богу.

Ми з Поппі обидві вимазані брудом і кров'ю. Вона витирає руки об штани для йоги, а потім критично оглядає їх. «Ти не проти, якщо я прийму душ перед тим, як іти додому? Я б не хотіла, щоб мій чоловік побачив, як я заходжу з руками в крові».

«Звичайно», - кажу я. «І у мене є чиста сукня, яку ти зможеш одягнути, коли закінчиш».

Я збираюся віддати Поппі синьо-чорну сукню, яку зберігала в шафі як нагадування про те, що зробив зі мною Грант, на випадок, якщо я коли-небудь вирішу, що позбутися його було помилкою. Після того, як я двічі вбила свого чоловіка, мені більше не потрібно це нагадування.

Ми піднімаємося сходами до спальні, і Поппі приймає душ у моїй головній ванній кімнаті. Мої руки вкриті пухирями від лопати, нігті облізли від бруду. Я збираюся прийняти довгий гарячий душ після того, як Поппі закінчить, але ніяка кількість гарячої води не позбавить мене від пошкоджень.

На комоді лежать джинси і футболка, в яких Грант був одягнений, коли вперше зайшов. Я мушу їх спалити. Я піднімаю джинси, і з задньої кишені випадає гаманець Гранта, падаючи на підлогу. Я дивлюся на нього секунду,

⁴ 91.44 см

розмірковуючи, чи варто його позбутися. Але потім ховаю його у верхню шухляду комода. Щось підказує мені, що є шанс, що колись він мені знадобиться.

Вода в душі припиняє литись, і я зупиняюся. Після кількох секунд шурхоту у ванній кімнаті двері так швидко відчиняються, що вдаряються об стіну. Поппі обгортає груди рушником, її вологе волосся капає на килим у спальні, і вона виглядає розлюченою.

«Чому ти не сказала мені про це, Еліс?» - кричить вона, трясучи чимось мені в обличчя.

Я хмуρο дивлюся на неї. «Про що ти говориш?»

Тоді я розумію, що вона тримає в руці. Це тест на вагітність, який я викинула у смітник. «Чому ти мені не сказала?»

«Я тобі казала!» Можливо, я щось забуваю, але я пам'ятаю нашу розмову. «Я ж казала тобі, що вагітна».

«Вагітна?» Вона опускає погляд на тест у своїй руці, а потім знову на моє обличчя. «Еліс, це тест на Ковід».

«Що?» Я ахнула. «Як таке може бути?»

«Тут буквально написано *Covid-19 Ag* прямо на тесті!»

«Справді?» Ого, можливо, настав час для окулярів для читання.

Поппі розсердилася. «Ти ж не думала, що це тест на вагітність?»

«Ну...» Я кусаю нижню губу. «Я поспішала і не могла ясно мислити. Я просто схопила один з тестів, який показав дві сині смужки на коробці. Я *подумала*, що це трохи дивно, що я повинна брати мазок з носа, щоб перевірити свою вагітність».

Хм. Схоже, що ті світлодіодні лампи таки спрацювали. Не можу повірити, що я насправді не вагітна. Цікаво, чому мене так нудило - мабуть, через чай.

Поппі зціпила зуби. «Боже мій, я не можу *повірити*, що у тебе Ковід».

«Тепер, коли ти про це згадала, у мене був невеликий нежить і біль у горлі...»

«А через кілька днів я йду на весілля. Це просто чудово. Ідеальне завершення цього дня, серйозно.»

«Вибач.» Я розгладжую зім'яту синьо-чорну сукню з шафи. «Я чесно не знала».

Поппі розчаровано падає на моє ліжко. «Гаразд, що ж, дякую, що заразила мене Ковідом, Еліс».

На моєму телефоні спрацьовує сповіщення про новини. Я вмикаю його, і на екрані з'являється репортаж про пограбування цілодобового магазину, що сталося в центрі міста. Під час пограбування було вбито одного офіцера поліції. Детектив Манчіні.

Я хвилювалася через Манчіні, який розслідував нещасний випадок з Грантом. Здавалося, він був сповнений рішучості докопатися до істини, і я боялася, що він ніколи не зупиниться. Але, мабуть, він більше не буде це розслідувати. Тому що він тепер мертвий.

І йому залишився лише тиждень до пенсії.

Поппі піднімає брови, але я лише хитаю головою. Їй не треба знати про розслідування. Вона вже достатньо допомогла мені, а я заразила її Ковідом. Я не хочу додавати їй стресу. Я сподіваюся, що все дійсно повністю і по-справжньому закінчилося.

«У будь-якому випадку, - каже Поппі, - дозволь мені піти одягнутися. Ти сказала, що у тебе є щось для мене?»

Я простягаю вішалку, з якої звисає сукня. Роздратування випаровується з обличчя Поппі, коли вона дивиться на сукню, і посміхається мені.
«Дякую, Еліс», - каже вона. «Я люблю біле і золоте».

ЕПІЛОГ

Я сплю як убита після того, як поховала чоловіка на задньому дворі. Я думала, що мене будуть мучити неспокійні сни про зомбі-чоловіків, які продираються крізь бруд і шкандибають до моєї спальні, зголоднілі за мізками. Я думала, що прокидатимуся в холодному поту, з криком на вустах. Але замість цього я виспалася найкраще за останні роки - без жодного зомбі-чоловіка уві сні. Я не прокидалася жодного разу, а коли нарешті розплющила очі, сонце стояло вже високо в небі.

Вперше за довгий час я по-справжньому вільна. І це фантастичне відчуття.

Я потягуюся в ліжку, піднімаючи руки високо над головою і тягнучись пальцями ніг до підніжжя ліжка. Я випускаю довгий, розкішний позіх, який триває кілька секунд. Я планую насолодитися цим днем настільки, наскільки це можливо. На власний розсуд.

Перше, що я зроблю сьогодні, - випишу великий чек для Марні, хоча Грант ніколи не був її чоловіком. Тепер, коли у мене немає дитини, я можу дозволити собі бути щедрою. Я відчуваю відповідальність за її благополуччя, враховуючи, що я, знаєте, випадково вбила її чоловіка.

Я скочуюся з ліжка, маючи намір прийняти довгий, гарячий душ, але потім розумію, що душ уже працює. Двері ванної кімнати зачинені, і до спальні долітає характерний звук крапель води, що б'ються об порцеляну ванни.

Що відбувається? Чому увімкнений душ?

Напевно, я могла залишити його увімкненим минулої ночі. Але ні, це не має сенсу. Якби я залишила душ увімкненим, я б помітила це, коли лягала спати. Ні, ясно, що хтось зайшов до нашої ванної кімнати, увімкнув душ і *перебуває там прямо зараз*.

Моє серце робить стометрові стрибки, коли я вислизаю з ліжка у своїй блакитній шовковій нічній сорочці. Я пробіраюся через спальню в напрямку головної ванної кімнати. Тремтячою рукою відчиняю двері, і, звісно ж, душ працює. Уся ванна кімната затуманена паром, але я можу розрізнити силует чоловіка за скляними дверима.

Майже як у трансі, я рухаюся вперед. Мені спадає на думку, що я можу бути в небезпеці, але я не можу змусити себе зупинитися. Коли я добігаю до душу, моя рука вистрілює і відчиняє скляні двері, відкриваючи оголеного чоловіка всередині. У мене перехоплює подих від вигляду чоловіка, який стоїть під душем, його гола шкіра рожевіє від гарячої води, світле волосся прилипло до голови, і він повертає голову, щоб посміхнутися мені.

«Доброго ранку», - каже чоловік, дуже схожий на мого.

Ні. Ні.

Я зачиняю двері в душ і вискакую з ванної, голова йде обертом. Як це могло статися? Це неможливо. Я вбила свого чоловіка і поховала його - двічі. Ну, першого разу я вбила його брата, але другого разу це точно був він. І ось він тут, приймає душ у нашій ванній кімнаті, ніби нічого не сталося.

Це все був сон.

Ні, стоп. Це не міг бути сон, бо мої руки вкриті мозолями від вчорашньої лопати, а під нігтями ще залишилася земля, що в'їлася в них. Я точно когось поховала минулої ночі. Мені це не приснилося.

Що ж тут відбувається? Я протираю очі, гадаючи, чи не примарився мені чоловік у нашому душі. Але навіть після того, як я заплющую очі на рахунок «три», а потім розплющую їх знову, він все ще там. Його розмитий силует масажує шампунь у волоссі. Він, безумовно, справжній.

На моєму телефоні спрацьовує будильник, практично виштовхуючи мене зі шкіри. Рингтон - одна з моїх улюблених пісень гурту Nickelback, [«Photograph»](#). Я стою біля вікна, моє тіло закам'яніло, а проникливі слова про те, як я дивлюся на фотографії, накривають мене з головою.

Зачекайте. Ось воно.

Моє тіло гуде, коли я скочуюся з ліжка. Я прямую до комода і висмикую верхню шухляду, куди вчора ввечері запхала гаманець Гранта. Я перевертаю його і перебираю фотографії. Мені потрібно кілька секунд, щоб знайти ту, яку я шукаю - фотографію Гранта та його брата-близнюка.

Я витягаю стару, зім'яту фотографію. Вдивляюся в однакових хлопчиків з однаковими голівками на фото. Коли Грант показав мені цю фотографію, я щось помітила на ній, але не могла зрозуміти, що саме. До мене не доходило до цієї секунди, що не так з цією фотографією.

Обережно простягаю руку за фотографією і розгортаю лівий кут.

Тепер я бачу її повністю. І я нарешті розумію, на що я дивлюся. Я думала, що це фотографія двох братів, які грають разом. Але замість Гранта і Бранта на повному зображенні видно, що там насправді *троє* маленьких хлопчиків.

Боже мій.

Ідентичні трійнята.

КІНЕЦЬ

Переклад здійснювався виключно для каналу

[Буквоаяж - 2025](#)

Будемо вдячні за відгук <3

ПОДЯКИ

Гаразд, мій кіт дивиться на мене так, ніби теж хоче написати подяку, тож я краще зроблю це швидко.

Я хочу подякувати всім багатьом бета-читачам, які працювали над цим проектом. Моїй мамі, яка не переставала сміятися над дослідженнями близнюків. Моєму батькові, який придумав ідею для Віллі. Також дякую Пем, Нелл, Джені, Кейт, Емілі, Ребекці, Морі, Бет і Вал за всі відгуки. Дякую Red Adept Editing за... редагування.

Дякую всім численним групам любителів трилерів у Фейсбуці за те, що вказали мені на кожне кліше, яке я змогла використати в цій книжці. Повірте мені, коли я скажу, що ці пости викликали посмішку на моїх вустах, навіть якщо вона не торкалася моїх очей.

Звісно, найбільшу подяку я висловлюю гурту Nickelback, моєму другому за кількістю прослуховувань на Spotify у 2022 році. Ваші рок/поп хіти були приємним саундтреком під час сотень пробіжок на біговій доріжці, і саме так ви нагадуєте мені, наскільки ви чудові. А ще вас любить мій чоловік.

ПІСЛЯМОВА

Вам сподобалося читати «Тємна брехня вдовиного чоловіка»?

Якщо так, будь ласка, залиште відгук на Amazon! Також завітайте на мій сайт, де ви можете підписатися на мою розсилку та отримувати новини про мої книги:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Ви також можете [підписатися на мою розсилку безпосередньо](#). А щоб отримувати оновлення про нові релізи, будь ласка, [слідкуйте за мною на Amazon!](#) Ви також можете [слідкувати за мною на Bookbub!](#) Або приєднатися до моєї супер крутої та веселої групи читачів, [Freida McFans!](#)

Зазвичай на цьому етапі я публікую невеликий уривок з моєї наступної книги. Але цього разу я зроблю дещо інакше. Я написала коротку історію, натхненну моєю наступною книгою «*The Boyfriend*». Читайте далі, щоб дізнатися...

НЕВДАЛЕ ПОБАЧЕННЯ SOS!!!

SOS!!!!!!!!!!

Що сталося?

Я на найгіршому побаченні в світі! Благаю, врятуй мене!

Ти казала це стільки разів, що всі ці слова втратили будь-який сенс.

Цього разу я не жартую. SOS! 911! Найгірше. Побачення. В житті.

Допоможи!!!!

Який з них той тип?

Отой хлопець, Едгар. 32 роки, зріст 170 см, ніколи не був одружений.

Не пригадую такого.

Той, що не любить піцу.

А, точно! Хто ж не любить піцу?

Очевидно, тільки психопат, судячи з мого сьогоднішнього побачення.

Окей, то що ж такого жахливого сталося?

Сід?

Сідні?

Вибач, відволіклася на хвилинку.

То він не прийшов?

Коротше, ми з Едгаром мали зустрітися і повечеряти в тому барі-гриль на 18-й вулиці, але я прийшла туди на пару хвилин раніше. Я замовила пиво, думала, що його принесуть, коли він прийде, але ні. Я встигла все допити, а він так і не прийшов.

Так, це дійсно зле.

Якби ж то. Я заплатила за пиво і вже збиралася йти, коли він нарешті з'явився, запізнившись на двадцять хвилин.

І уяви собі, він тримав в руках сумку. Величезну сумку, таку ж велику, як і я. І я така питаю: «Ти тільки-но повернувся з подорожі? А він: «Ні».

Тоді він ховає її під стіл, не відповідаючи, і питає, чи не знаю я, де тут туалет, щоб він міг помити руки.

І що тут такого? Мені подобається, коли хлопці миють руки перед їжею.

Так, мені теж. Але тоді я дивлюся на його руки, а вони повністю вимазані... Я не знаю чим. Чимось темно-червоним.

Червоним???

Ага, точнісінько.

Ти ж його запитала, що то було?

Звідки у нього на руках журавлинний сік?

Чому ти просто не вислизнула, поки він був у вбиральні?

БОЖЕ, звучить жахливо.

Сід?

Сідні?

СІДНІ???

Він сказав, що журавлинний сік.

Я НЕ ЗНАЮ!!!

Я б так і зробила, але він сказав мені, що я мушу наглядати за його сумкою. А я побоялася її залишити. Я маю на увазі, вона була дуже велика. Що, якби в ній було щось цінне? Тому я лишилася.

А коли він повернувся, я помітила, що на комірці його сорочки була також червона пляма. І на одному з його рукавів. Це мене трохи налякало, але він продовжував наполягати, що це журавлинний сік.

Вибач, вибач, я тут.

Але мені стає страшно, Гретхен.

Коли я помітила всі ці червоні плями, я подумала піти, але ти ж знаєш, що я ненавиджу так робити, а він був досить симпатичний, тож я залишилася. Ми навіть замовили картоплю фрі на двох.

Не так вже й погано.

Жіночий ГОЛОС????

Ніііііі.....

Треба було її відкрити!

Я б відкрила.

Ти не знаєш цього.

Це зовсім інше.

Але потім я почула дивний звук, що долинав з-під столу. Схоже на жіночий голос. І я така: «Що це за хрінь?»

Я зазирнула під стіл і зрозуміла, що звук йшов зсередини сумки.

Тоді я питаю: «Едгаре, що в сумці?». А він каже: «Та так, всяка всячина». І не хоче мені казати.

А потім я знову чую той жіночий голос. І я була майже впевнена, що сумка ворухиться.

Ти що, геть здуріла? Я не відкривала ту сумку!

Ти просто псих. Ти б не відкрила.

Пофіг, ти боїшся навіть рахунок за опалення відкрити.

НЕВАЖЛИВО

І... ти пішла?

То ти ризикувала життям заради картоплі фрі.

Що? Він двічі вмочив?

Що за маніяк.

Поки ми сиділи там, ззовні раптом почули поліцейську сирену, і тоді Едгар виглядав геть переляканим. Він пригнувся, ніби не хотів, щоб його хтось побачив.

І тут я помічаю, що у нього довга подряпина на щелепі, ніби він потрапив у якусь бійку. І тоді я подумала, що пора забиратися звідси, серйозно.

Не зовсім. Тому що картопля фрі була з таким пікантним соусом, і мені було незручно йти саме тоді, коли принесли їжу.

Плюс, я була дуже голодна.

Я не ризикувала ніяким життям! Ми були в громадському місці.

Але тоді, коли ми їли картоплю фрі, сталося щось жахливе...

Та ні, він брав кожную картоплину фрі, розкривав її, а потім їв тільки ВНУТРІШНЮ її частину. Він їв картоплю так, ніби вона була запеченою!

Точно! А потім він вмочив двічі. Він двічі вмочив свою замордовану картоплю фрі.

Це жахливо.

Після того, як він зробив це чотири чи п'ять разів, я була готова. Я була готова злетіти. Але потім ззовні знову загули сирени, і він, здавалося, був у повній паніці.

І тут він каже: «Можеш приглянути за моєю сумкою, поки я збігаю і візьму дещо з машини?». І, очевидно, його машина стояла прямо біля входу.

Як же він її припаркував? Там не можна паркуватися.

Він припаркувався на місці для інвалідів.

Що?!

Сказав, що зберіг цей знак ще з часів його бабусі.

Бляха, що за мудак.

Це точно.

Тож я вирішила почекати, поки він забере те, що там у нього в машині, і ми розійдемося на цьому. Він біжить до машини, і при цьому я сподіваюся, що ту сумку він забере з собою, але він її не бере.

Я зі свого місця бачила його машину, і він щось робив у ній, і весь цей час звуки з-під столу ставали дедалі гучнішими. Це ТОЧНО схоже було на жіночий голос. Жіночий голос, який запитує, ЧОМУ? Я була майже впевнена.

Чому що?

Ось саме. Чому ЩО? А потім

Сідні?

Сідні??

СІДНІ, ВСЕ ГАРАЗД?

Ох, вибач.

Ти мене лякаєш!

Все гаразд, я тут.

Він копирсався в своїй машині цілу вічність. Врешті-решт, він вийшов, і ти не повіриш, що він приніс з собою.

Відрубану голову?

Ні.

Мачете?

Ще гірше!

У нього була ДИТИНА.

Дитина?

Вау.

А немовлятам хіба можна пити журавлинний сік?

Не думаю, що можна.

Вау, який чудовий тато.

Так! У нього є дитина, якій близько шести місяців, і вона була в автокріслі, яке, вочевидь, весь цей час було в його машині.

Думаю, тому він і злякався, що поліція побачить дитину там саму, поки її батько був на побаченні.

І уяви собі, дитина тримає пляшечку з чимось червоним, і смочче її, розливаючи при цьому повсюди. Гадаю, це був той журавлинний сік, який розлився.

Звідки мені знати?

Не думаю, що ця дитина знала про це.

Так чи інакше, Едгар почав розповідати про свою колишню, і як вона не дозволяє йому проводити достатньо часу з дитиною, тому, коли вона дала йому трохи побути з малюком, він не зміг відмовити і мусив взяти його з собою на побачення.

А найцікавіше те, що дитина СМЕРДІЛА. Наче їй потрібно було змінити підгузник.

Ти ж не робила цього, так?

Ти просто потурала поганій поведінці того хлопця!

Ти занадто добра.

Абетку?

Ну, принаймні, це не була жінка, поміщена в сумку.

Тож я обережно натякнула на це, а він такий: «О, я не вмію цього робити, не могла б ти це зробити?».

Ну, я не хотіла, але я також переживала за дитину.

О, повір мені, він НЕ міняв той підгузник. І я впевнена, що дитині не подобалося сидіти у власному бруді та журавлинному соку.

Тож я така: «Гаразд, добре, де підгузники?» Я подумала, що переодягну дитину, а потім піду.

І він такий: «Підгузники в сумці». Потім він дістає її з-під столу і розстібає блискавку. А в цій сумці практично дитячий магазин. Там підгузки, соски, брязкальця і навіть ця жахлива вібрюча коробка, з якої жіночий голос вигукує абетку.

Думаю, це була розвиваюча іграшка.

Так чи інакше, вона не казала ЧОМУ, вона казала У.

Сподіваюся, ти зробила йому зауваження, коли він повернувся.

ЩО????

Не можу повірити, що він залишив дитину з тобою.

Повір, краще б так. Ця сумка була ВЕЛИЧЕЗНОЮ.

І найгірше те, що у нього не було дитячих серветок. І він каже: «Давай я піду до машини і принесу серветки».

Тим часом я сідаю поруч з дитиною, пристебнутою до автокрісла, і допомагаю їй тримати пляшечку з журавлинним соком, щоб він не розлився, але кришечка, мабуть, бракована, тому що він заляпав і мої руки теж.

У тому-то й річ. Він вийшов з бару двадцять хвилин тому і не повернувся.

А тепер, схоже, і його машина зникла.

Так, я знаю! А У МЕНЕ НАВІТЬ НЕМАЄ ДИТЯЧИХ СЕРВЕТОК.

Може, у нього було ще одне побачення, а я за няньку. І ще...

Зачекай, зачекай, дитина відригнула, мені треба витерти.

Вибач, що мені доводиться з цим розбиратися.

О, БОЖЕ.

Добре, я повернулася.

Ти маєш подзвонити в поліцію.

О, ні. Може, він повернеться? І дитина досить мила. Хотіла б я вимкнути цю дурнувату іграшку. Вона пройшла через весь алфавіт ВІСІМНАДЦЯТЬ разів.

У неї немає вимикача. Я навіть не знаю, де тут батарейки. Не схоже, що в ній є батарейки.

Думаю, вона може бути одержима.

Сід, він покинув свою дитину. Ти маєш подзвонити в поліцію.

Так, ти маєш рацію. Гарзд, я подзвоню.

Сід?

Зачекай, я бачу, як його колишня заходить до бару!

Звідки ти знаєш, що це вона?

Він показував мені її фото.

Ну звісно, показував.

Це точно вона!

Гарзд, схоже, я знята з гачка!
ПЗТП!

Повідомлення було залишено дві години по тому:

Гретхен, мені потрібна твоя
допомога!

Мене забрали до в'язниці за
звинуваченням у викраденні, і
мені потрібна допомога в пошуку
адвоката.

SOS!!!!

ПРО АВТОРА

Фріда МакФадден - №1 в рейтингах *New York Times*, *Amazon Charts*, *Wall Street Journal*, *Washington Post*, *USA Today*, *Publishers Weekly* , і цей список можна продовжувати до безкінечності, чи не так? Досить. Фріда пише книги, ясно?

Фріда також є практикуючим лікарем, але вона не хірург і не знає, звідки пішли ці чутки. Фріда живе зі своєю сім'єю та чорним котом у столітньому триповерховому будинку з видом на океан, де ніхто не почує вас, якщо ви кричатимете, повірте мені.